
tilki
Kitap

roman

sultanların günlüğü

ayça mutlucan

ISBN 978-605-5045-48-7
1.Basım, İstanbul, Kasım 2014, 1000Adet
Genel Seri:75 Roman Serisi:8

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilkikitap@gmail.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE, Ahmer Ş. Doğan
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Engin Matbaacılık/Topkapı

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

sultanların günlüğü

ay ve güneşin saltanatı

ayça mutlucan

Bu kitabı, bana her zaman destek olan annem Nurten'e,
ağabeylerim Süleyman ve Anıl'a
ve özellikle her daim bana bu konuda güvenen
Babam Ferruz'a ithaf ediyorum.
Teşekkürler! Sizleri çok ama çok SEVİYORUM!

ÖNSÖZ

İnsanlar, hayatlarında yaşadıkları ilklerde her zaman heyecan duymuşlardır. Kitabımı yazmak da benim hayatımda şu ana kadar olan en heyecanlı ilkti. Bunun devamını da getirmek niyetindeyim, inşallah. Bu yüzden şimdiden söylemek isterim, kitabımda gerek imla, gerek kurgusal mantık hatası olmuş ise af ola.

Türk tarihine duyduğum ilgi ve sevgi, bu kitabımın da, bir sonraki kitaplarımda da "ana konu" olmayı sürdürecek gibi. Dönem kitabı yazmanın, filmini ya da dizisini çekmenin sıkıntılarından biri de tarihi bazı gerçeklere yüzde yüz bağlı kalmak zorunluluğudur. Ben kendimi daha özgür hissetmek ve aynı zamanda da kurgumun beni böyle zorladığı için, bahsettiğim Osmanlı döneminin geçtiği tarihi ve tarihsel gerçeklerini büyük oranda kurguladım. Yani bahsi geçen şahıslar, olaylar, savaşlar falan hiç olmadı ya da olmuşsa bile bu şekilde gerçekleşmedi. Bu tamamen benim dünyam ve siz onu okumaktasınız. İnşallah, sizler de okurken benim gibi zevk alırsınız.

Osmanlı gelenek, görenek ve düzenini olabildiğince gerçekçi şekilde size aktardım. Bu sayede okullarda öğrenemediğimiz ya da günlük yaşantımızda bize yanlış öğretilen noktaları, benim de bildiğim kadarıyla, anlatmak istedim. Sonuçta tarih, sanıldığının aksine, sadece savaşlardan ibaret değildir ve sonuna kadar da saygıyı hak ediyor. Ama unutmayalım ki bu roman, tarihi anlatan bir kitap değildir.

Ana konumuz iki kişi arasındaki ilişki olsa da yan konular arasında değindiğimiz noktalarda fantastik bazı olaylar mevcut. Aslında bu kitap bir seri kitabın başlangıcı sayılır. Bu zamanın öncesi ve sonrası arasında olanları anlatan, bir çeşit geçiş kitabı diyebiliriz. Haydi, bir sonraki sayfayı çevirin ve eğlenmenize bakın. Eğlenirken öğreneceğinizi de umarım.

BİRİNCİ BÖLÜM

Ayça Hatun

Dehrin ne safa var acaba sim ü zerinde
İnsan bırakır hepsini hîn-i seferinde.

Saltanattan On Dokuz Gün Önce

Şafağın ardından sadece birkaç dakika geçmişti. Güneş yavaş yavaş yüzünü gösterirken Anadolu Beylerbeyi uyandırılmış, alelacele kendisi ile görüşmek isteyen bir ulağın haberi ile bir düzine adamıyla yola çıkmıştı. O günden beridir de yollardaydılar.

Beylerbeyi, adamlarıyla birlikte günlerdir son sürat, aralıksız atlarını sürüyordu. Güneş ise kendini bir gösteriyor, bir kayboluyordu. Bu sabah ise güneş hiçbir yerde saklanmamayı aklına koymuş gibiydi. Gökyüzünde hiç bulut yoktu, ama sanki yağmur yağacakmış gibi insanı boğuyordu. Sabah rüzgârının yumuşak dokunuşu ölümün dokunuşuydu; nefesi tüm topraklarda kol geziyormuş gibiydi. Ara ara gördükleri kargalar ise uğursuzca ötüyor, olanları ve olacakları tüm dünyaya haykırıyordu. Yollarda pek insan da görmemişlerdi veya fark etmemişlerdi. Fark edecek durumları da yoktu zaten, çünkü tüm güçleri ile en kısa sürede ulaşmaları gereken bir yer vardı. Anadolu Beylerbeyi, tüm yol boyunca kendisinin ve oğlunun geç kalmamasını umuyordu. Aksi durumda büyük bir felaket kendilerini beklemekteydi.

***

"Şifalı otları toplar toplamaz dönerim Şehzadem. Siz de daha önce söylediğim gibi, önce temel bitkiler kitabını bitirin."

"Zaten az bir kısım kaldı. Siz dönmeden önce biter Lala... El-Razi'nin El-Havi kitabına geçebilir miyim?"

Bedrettin hoca başındaki sarığı düzeltip, heybesini boynuna astı. Karşısındaki genç şehzadeye baktı. Boyu neredeyse kendi boyuna yaklaşmıştı. Buğday sarısı saçları ve gökyüzünden daha mavi, olağan dışı renkte gözleri vardı. İsminin anlamını gözlerinde taşıyan biriydi. Çocukluktan çıkmaya başlayan yüzünde olgun bir ifade yerleşikti. Sol kulağında gümüş halka bir küpe vardı. Küpede çok küçük yazılarla İslamiyette var olan yedi büyük günah yazıyordu. Genç şehzade büyük günahlardan kaçınmak için bunların kulağına küpe olmasını istemiş, on yaşından beri de küpeyi takmaya başlamıştı. Öğrenmeye her daim hazır olan genç şehzade şimdi de heyecanlı bir şekilde kendisinden onay bekliyordu. "Siz hekim olmak için yetiştirilmiyorsunuz. Ben sadece temel bazı bilgileri öğretiyorum ki gerektiğinde bu bilgiyi kendiniz ve etrafınız için kullanabilesiniz. Yoğunlaşmanız gereken başka konular yok mu?"

Genç şehzade derin bir iç çekerek hocasını onayladı. İçinden bu konuyu tartışmak geliyordu ama karşısındaki onun lalasıydı; önemli, bilge bir âlimdi. Babası âlimlere karşı hürmet göstermesi konusunda sık sık tembihlerde bulunurdu. O da bu nasihate uyuyor ve saygısından dolayı, karşı çıktığı konularda bile lalası ile tartışmıyordu. Zaten şu an vakit de yoktu. Hem nasıl olsa her fırsatı bulduğunda bu konuda onu dürtmeye devam edecekti, ta ki istediğini elde edinceye kadar. İstediğini elde etme konusunda da fena değildi. Genç âlim sevecen bir tebessümün ardından yola revan olurken genç şehzade de hızla odasına döndü. Raflardan birinden bitkilerle ilgili bir kitap alıp, okumaya başladı. Odasının dört bir yanı raflar ile doluydu. Bir rafta fen ilimleri ile ilgili kitaplar, bir diğerinde ise İslami kitaplar vardı. Gerisi ise şiir defterleri ve musiki parşömenleri ile dolu idi. En sevmediği sonuncu rafta ise devlet idaresi konusunda kitaplar vardı ve her şehzade gibi en yoğun çalıştığı kitaplar bunlar idi. En küçük şehzade olduğundan, kendinden önce iki ağabeyinin olduğu gerçeğine bakarak, asla padişah olarak tahta çıkmayacağını, sessiz sakin bir şekilde kendini dini ve ilmi konulara adayarak yaşamını tamamlayacağını düşündükçe, bu kitaplarla çalışmanın gereksiz olduğunu düşünüyordu. Sancak beyi dahi olmayı istemiyordu. Devlet yönetimi insanı geren ve büyük

sorumluluk gerektiren bir işti. Ve düşünülenin aksine, padişah olmak, -Devlet-i Ali Osman gibi bir devlette- altın bir kafese girip, özgürlüğünü kaybetmekti onun için. Adaletten şaşmadan, kimseye ufacık haksızlık yapmadan, kendini halkına adayarak yaşamını sürdürür ve ölürsün. Ailenle bile az vakit geçirmek demekti iktidar olmak. Bu işi yapanın ailesi olmamalıydı. Aksi durumda eş ve çocuklar hep yolunu gözlerlerdi hünkârlarının. Aylar, hatta mevsimler süren seferler ve devlet işleri yüzünden babası ile istediği kadar vakit geçirememişti. Şimdi ise payitahttan uzakta Konya Sancak beyliği görevini yerine getiriyordu. Babasının onu sevdiğini bilse de ona kızmadan edemiyordu. Etrafındaki insanların onun için zekâ küpü, yaşından olgun ve bilgili gibi yakıştırmalarından nefret ediyordu. Çünkü bu onu olduğundan daha büyük gibi gösteriyor, bu da artık ondan daha büyük sorumluluklar beklendiğini gösteriyordu. Oysa on beş yaşında bir genç olarak hayalini kurduğu çok farklı bir hayattı. Lakin bir gerçek vardı ki artık büyümek zorundaydı. Bu yüzden de her şehzade, genç yaşlarda sancağa çıkıyordu hayata erken hazırlanmak için.

"Çelebi Sultan Gökhan için payitahttan haber var!" Gökhan İslambol'dan haber geldiğini duyar duymaz yerinden kalktı. Zaten bir haftalığına geldiği yer, lalasının küçük eviydi. Böyle basit bir köylü evinde yaşayınca da dışarıdaki tüm hareketlenmeler ve konuşmalar rahatça evin içindeki odalardan duyulabiliyordu. Bu Gökhan'ın hoşuna gidiyordu, çünkü dışarı çıkmak zorunda kalmamak için dua ettiği zamanlar olurdu. İleride o da böyle bir yer yaptırıp, yaşayacaktı.

Odasının kapısı tıklatılmadan önce şehzade kapıyı açmıştı. Kapının önünde duran kara ağa başını eğerek selam verdi. Şehzade hızla dışarı çıktığında havanın kararmaya başladığını fark etti. Odasında bu kadar zaman oturduğuna inanamadı. Bir anda lalası için endişelendi. Gökyüzüne baktığında ise kara yağmur bulutlarının güneşi kapattığını gördü.

"Ne zamandır odamdayım ben?"

"Bir saat oldu Çelebim"

"İlginç!" Bir saat öncesine kadar havada tek bir bulut dahi yokken şimdi bir anda ortalığı kara bulutlar kaplamıştı.

"Çelebi Sultanım... Payitahttan haber," dedi ulak ve bir adım öne çıkarak

parşömeni uzattı. Kara ağa parşömeni alıp, şehzadeye uzattı. Şehzade parşömeni alırken içinin daraldığını hissetti. Kötü bir haber alacağına dair hisleri onu uyarıyordu. Yanılmamıştı da. Haberde babası Sultan Orhan Han'ın vefat ettiği yazıyordu. Bu yüzden tez sürede payitahta gelmesi haber edilmişti. "Baba..." dedi Şehzade Gökhan. Daha bir saat öncesine kadar ona ne kadar kızdığını düşünüyordu. Şimdi ise o artık yoktu. İçinin daraldığını ve gözlerinin dolduğunu hisseden şehzade acıyla başını eğdi. Etrafındaki insanların onun ağladığını fark etmelerini istemiyordu. Onun konumundaki biri için bu zayıflık ve utanç demekti. Otoritesi zayıf bir beyi kimse dinlemezdi. Aslında aldığı haberden sonra bunu pek umursamak da istemiyordu. Bir anda şehzadenin aklına ağabeyleri geldi. Haber onlara da ulaşmış mıydı? Büyük olasılıkla ulaşmıştı.

"Ahhhhh!"

Şehzade Gökhan acı dolu çığlık sesiyle birlikte kafasını kaldırdı. Kara ağa göğsüne yediği bir ok darbesiyle yere yığılmıştı. Şehzade okun kaynağına baktığında gelen ulak ve yanındaki adamların kılıçlarını çıkardığını, yaylarını gerdiğini gördü. Belli ki ulağın görevi sadece babasının ölüm haberini ulaştırmak değildi. Yeniçerinin gerdiği oku bıraktığını ve o okun göğsüne isabet edişini ağır ağır izledi. Kalbine doğru giren okun acısını hissedince kara ağası gibi tüm gücü bir anda çekildi ve yere yığıldı. Akan kanın kokusunu almaya başlamıştı bile. Hareket edemiyordu ve gözleri de hızlı bir şekilde ağırlaşmaya başlıyordu. Tüm kanı zorla çekiliyormuş gibiydi. Nefes almakta zorlanıyordu, bedeninde istemsiz titremeler olmaya başlamıştı. Gerçi kendisi bunların çok farkında değildi, zira bilinci yavaş yavaş kapanıyordu. Naralar, atların kişnemeleri ve çarpışarak kıvılcım saçan kılıçların sesi şehzadenin son duyduğu şey olmuştu. Sonrası ise derin bir karanlık ve soğuk...

***

Bedrettin hoca heybesini çıkartıp kontrol etti. İstediği bitkilerin hepsini neredeyse toplamıştı. Geriye bir tek Acıbakla isminde sık tüylü bir bitki kalmıştı. Bu bitkinin tohumlarına da ihtiyacı vardı çünkü idrar söktürücü, kan temizleyici ve kurt düşürme gibi tesiri vardı. Şifalı bitkiler arasında en sevdiği bitkilerdendi. Fakat şu an mevsimi değildi. Konya insanı bu bitkiyi çok sever, akşamları kuruyemiş niyetine yerdi. "Artık bahardan sonra..." Heybesini boynuna asıp, yakındaki büyük

kuyuya doğru gitti. Konya'daki su kuyuları arasındaki en geniş ve derin kuyu buydu. Yaz kış demeden sürekli susayan bir yapısı vardı. Bu yüzden bol bol su içerdi. Dört litreden fazla su içtiği günler dahi olurdu; yazları tabii. Bu yüzden su kuyuları onun için büyük bir nimetti. İştahla büyük kuyuya kovayı salladı. Suyu çekerken ayağında hafif bir ıslaklık hissetti. "Suyumu döktüm?" Bu işi nasıl başardığını merak ederek ayaklarına baktığında çizmelerinin çamura bulandığını gördü. Derin bir iç çekip kovayı kuyudan çıkartıp, kenara koydu. Ayaklarını çamurdan çıkartıp, kuru toprağa geçtikten sonra kuşağından çıkardığı mendili ile çamurlu çizmesini temizleyebildiği kadar temizledi.

"Bu da ne?" Mendile iyice baktığında çamur dışında başka bir şeyin daha çizmesine bulaştığını gördü. Çamurla karışmış kırmızı bir şey. "Kan?" Çamura baktığında kan ve toprağın birbirine girdiğini gördü. Gençliğin doruğundaki hoca bitki toplarken bir yerlerini kestiğini düşündü ama herhangi bir yarası yoktu. Zaten kana bulunan tek yer çizmesi idi. Kanın akışını takip ettiğinde kuyunun arka tarafına kadar gittiğini gördü. Sırtını büyük kuyunun duvarına yaslamış can çekişen bir saray görevlisi vardı. Başında genelde börk olması gerekirken bu gençte yoktu ama geri kalan kıyafetleri onun bir yeniçeri eri olduğunu gösteriyordu. Bedrettin endişeyle gencin yardımına koştu. "Ne oldu sana?" Göğsü boylu boyuna yarılmış, kanı ise durmaksızın akıyordu. Bedrettin bu gencin daha fazla yaşayamayacağını biliyordu. İçini hüzün kaplamıştı. Gerçi ölüm Allah'ın emri idi. "Ah....!" Yaralı genç gözlerini hafifçe araladı. "Bunu sana kim yaptı?"

Tek bir kelime... O tek bir kelime her şeyi açıklamaya yetmişti. Bedrettin Efendinin içini korku kaplamış, ağzı yüreğine gelmiş ve aklı neredeyse gitmişti. Öyle bir hızla yerinden doğrulup koşmaya başladı ki onu gören arkasından atlılar kovalıyor zannederdi. Oysa Bedrettin kendi canı için koşmuyordu, şu an o genci bile unutmuştu. O yeniçerinin söylediği söz, ona her şeyi unutturmaya yetmişti; "Şehzade..."

Saltanattan On Altı Gün Önce

Kapanan o gözler hiç açılmayacak gibiydi. Belki de birileri göz kapaklarını yapıştırmıştı? Ama kim? Bilinci yerinde idi; ama şu anda, öncesinde olduğu gibi, karanlık bir boşluk vardı. Birkaç saniye -en azından öyle olduğunu düşünüyordu- daha bekledikten sonra anıları yavaş yavaş geri gelmeye başladı. Alayla sancağa uğurlanışı, babasının gururla bakan gözlerini ve annesinin sevinç-hüzün karışımı tebessümünü iyi hatırlıyordu. Diğer iki ağabeyi çok önceleri sancağa çıkmışlardı. Gelenekler sancağa çıkan şehzadelerin annelerinin de onlarla gitmesini ön görürdü ama Şah Sultanın iki oğlu vardı ve ikisinin de yanında aynı anda olamayacağına göre en doğru seçenek sarayda kalmasıydı. Aksi durumda sultanın taht için yanında kaldığı oğlunu desteklediğine dair bir algıla olurdu ki fitne kazanını kaynatmak için fırsat kollayan nemrutlar vardı. Ama Şah Sultan, fırsat buldukça iki oğlunu da ziyaret ediyordu. Hatta birkaç gün önce ağabeyi Şehzade Beyazıt'ı ziyaret etmişti. Kısa bir süre sonrada küçük kız kardeşini -Mihrimah Sultanı- ağabeyinin isteği üzerine, orada bırakıp Manisa'dan Konya'ya geldi. Gökhan kuşların cıvıltısını duyunca kız kardeşini özlediğini fark etti. Kuşlara bayılıyordu. Özelliklede bülbül sesi küçük sultan için mest edici bir sesti. Musikiye abisi gibi yeteneği vardı; bunu küçük yaşlarda belli etmişti. Bu yüzden Mihrimah'ın bu yönünü geliştirmek için uğraşıyordu. Elbette, bu sancak beyi olarak tayin edilmeden önce idi…

Doğru ya, en son odasında kitap okuyor, lalasını bekliyordu. Ne ara uyudu? Sonra göğsünde hissettiği acıyı ve kara ağanın ölümünü hatırladı. Babasının ölüm haberini getiren ulaklar kendisine mi saldırmışlardı? Bu ne demek oluyordu? Yoksa ağabeyleri mi? Saray gelenekleri tahta çıkan yeni padişahın yaşayan kardeşlerini, ileride taht için kavgaya tutuşmamaları için, katline izin veriyordu. Bu gelenek, ecdadı, İslambol'un Fatihi Sultan Mehmet Han tarafından başlatılmıştı. Mehmet Han'ın ölümünün akabinde oğulları Beyazıt ve Cem Sultan arasında çıkan taht kavgası, dedesinin neden böyle bir geleneği başlattığının cevabı olmuştu. O zaman, Şehzade Beyazıt Amasya sancağında, Cem Sultan Konya sancağında idi. Cem Sultan babasının ölümünü dört gün sonra öğrendiğinde iş işten geçmişti. Elbette

bununla kalmamış, ordu toplayıp tahtı ele geçirmek için uğraşmış, bu savaşlarda birçok kayıp verilmiş, devlet ve halk tehlikeye sokulmuştu. Acaba ağabeyi de bundan korkup, kendisinin öldürülmesini mi emretmişti? Ama kendisinin tahtta gözü olmadığını bilmiyor muydu? Çok kez bu konuları konuşmuşlardı. O zaman acaba en büyük ağabeyi Şehzade Cem mi? Kendisi Trabzon beyiydi. Annesi Gül Sultan ile birlikte uzun zamandır oradaydı. Payitahta en yakın olanlar kendisi ve Şehzade Beyazıt olsa da pek tabi olarak bu haber ikisinden de gizlenip, ilk önce Cem Sultana ulaşmış olabilirdi. Ağabeyi Cem ile çok yakın değildi ve uzun uzun sohbetler yaptıkları söylenemezdi. Kendisi beş yaşında iken, Şehzade Cem sancağa gönderilmişti. Durum ne olursa olsun şu anda kendisi ölmüştü. Gözlerini açamamasının sebebi buydu. Zira açacak ve görecek bir göz yoktu. Ama dışarının sesini duyuyordu. Kabir azabı dedikleri şey bu olsa gerek? Bu pek inandığı ve Kur'an-ı Kerim'de bahsedilen bir olay olmasa da şu an bunu yaşıyordu. Elbette daha acı verici olmasını bekliyordu, oysa hiç acı yoktu. Güzel olduğunu bile söyleyebilirdi; hatırladıkları olmasa. Belki azap kısmı, onun için, buydu. İnsanlar günahları kadar kabirde azap çekerlermiş. Peki, o zaman daha ne kadar bu şekilde duracaktı? Kıyamet ne zaman gelecekti ve tekrar dirilecekti? Ayrıca meleklerin gelip kabir sorgusuna çekmeleri gerekmiyor muydu? Bunu da söylemişlerdi. Ama gelen giden yoktu. Ters bir şeyler olduğu belliydi ama ne? Belki de doğru olan tek kısım kabir azabıydı. Bir anda sert bir kapı sesi duydu. "Yavaş!"

"Bağışlayın hanımım." Yaşça küçük olduğu belli olan bir kız sesi bir iki şey daha söyleyip uzaklaştı. Diğer kadının ayak sesleri de kaybolunca Gökhan bunların huri olup olmadıklarını düşündü. Tabii bunun için önce cennete gitmesi gerekirdi. O zaman huri değillerdi. Kabrini başkalarıyla, özellikle yabancı kadınlarla, paylaşamayacağına göre ölü değildi. Gözlerindeki ağırlık yavaşça kalkmaya başladığında tekrar gözlerini açmaya yeltendi. İlk başta zorlansa da birkaç saniye daha uğraştıktan sonra gözleri yeniden görmeye başlamıştı. Loş bir odadaydı. İçeriyi çok fazla algılayamıyordu ama hemen yanında bir pencere olduğunu fark etmişti. Büyük bir ağaç ve orada olduğunu bildiği ama göremediği kuşlar vardı. Böylece kuş sesinin gizemi de çözülmüş oldu. Tam kalkmaya yelteniyordu ki göğsünde fena bir acı hissetti. Doğrulamadan yatağa geri düştü. Derin bir nefes alıp, acının geçmesini bekledi. Eliyle göğsünü yokladığında sargılarla sarılı olduğunu fark etti. "Doğru ya, ok!" dedi şehzade. Başını soluna döndürüp kapıya baktı. Şu an buradan kalkmak ve dışarı çıkmak

istiyordu. Nerede olduğunu, ne zamandır uykuda olduğunu, lalasına ne olduğunu ve en önemlisi ailesine ne olduğunu öğrenmek zorundaydı. Şehzade Gökhan yaşamının ve gerçekliğinin farkına varınca, acısı yavaşça ıstıraba dönüşmeye başlamıştı. Çünkü bu saldırı kendisine niye yapılmıştı, gayet açıktı. Her ne kadar haneden üyelerinin ve üst düzey devlet büyüklerinin boğdurularak öldürülmesi geleneği varsa da gelenekler ender de olsa çiğnenebilirdi.

Gökhan son kez derin bir nefes alıp tuttu ve yavaşça doğrulmaya başladı. Az önceki gibi sert bir kalkış yapma hatasına düşmediği için canı çok yanmadan kalkmayı başardı. Baş dönmesinin geçmesi için biraz yatak kenarında oturduktan sonra yavaş adımlarla kapıya gitti. Yavaşça kapıyı araladı ve ilk baktığı şey etrafta insan olup olmadığı oldu. İçgüdüleri temkinli olmasını söylüyorlardı. Etrafın boş olduğuna kanaat getirince kapıyı tamamen açıp odadan dışarı çıktı. Soğuk taşa basmak kendisine gelmesini sağlamıştı. Her adım beynine inen bir balyoz darbesi gibi, ayılmasını ve algısının genişlemesini sağlıyordu. Ayrıca soğuğu hissetmek hoşuna da gidiyordu. "Ölü evi midir nedir?" diye sormadan edemedi. Ev -daha doğrusu bir köşk- o kadar sessiz ve tenha duruyordu ki kendisinden başka kimsenin burada yaşamadığına yemin edebilirdi. Hemen sonra o iki kadını hatırladı. Muhtemelen kendisi yüzünden ev ahalisi bu kadar sessizdi ve etrafta fazla dolaşmıyorlardı. Koridor sonundaki kapıyı açıp başka bir bölüme geçti. Besbelli evin giriş bölümüne gelmişti. Bahçeye açılan kapı sonuna kadar açıktı ve soğuk rüzgâr insanın yüzünü yalayıp geçerken, içini titretmekten kendini alıkoyamıyordu. Soğuk mermerler gibi bu da Gökhan'ın hoşuna gitmişti. Daha fazlasını hissetmek için kendini dışarı atmaya hazırlanıyordu ama bir kadın sesi bu isteğini ertelemesine neden oldu. Biraz durup kulak kabarttığında bu kadının ağladığını fark etti. Şehzadenin bu duruma canı çok sıkıldı, çünkü kadınların ağlamasından hiç hoşlanmıyordu. Yaşları kaç olursa olsun kadınlara hürmeti çok fazlaydı. Babası bu hürmetinin annesine olan düşkünlüğünden olduğunu düşünüyordu. Fakat garip şekilde bu ses tanıdık gelmişti. Sesin geldiği kapıya yaklaşıp araladığında yerde çömelmiş bir kadın gördü. Sırtı kendisine dönüktü ve belli ki bir hanımefendiydi. Altın sarısı saçları dağınıktı ve üzerindeki elbisesi siyahtı. Yas rengine bürünmüştü. Başında ağladıkları kişilere bakınca bir kadının ve erkeğin cansız bedenlerini gördü. Yüzleri mermer gibi duruyordu. Üzerlerinde ise kefenleri vardı. Belli ki gömülmeye hazırlanmışlardı. Biraz daha dikkatli bakınca yerde yatan erkeğin

ağabeyi Şehzade Beyazıt olduğunu gördü. Yanındaki kadın ise Nilüfer Hatun, yani yengesiydi. Annesi hıçkırıklar halinde ağlarken kendisini içeri attı. Şah Sultan ise ağlamaya devam etti. Birinin geldiğini fark etmişti ama umurunda değildi. Şu an için sadece Hz. Azrail gelirse dikkatini çekebilirdi. Görmek isteyebileceği tek kişi şu an oydu.

Gökhan, ağabeyi ve yengesinin cenazelerine bakarken yanlarında bir üçüncü cenazenin daha olduğunu fark etti. Annesi önünde durduğu için ancak farkedebilmişti. Kıvırcık sarı saçları ve solmuş yüzü ile küçük bir kız çocuğuna aitti. Mihrimah Sultan soğuk bir şekilde yerde öylece cansız yatıyordu. Oysa yanakları sıcaktan hep al al olurdu. Etrafa gülücükler saçarak herkesin içini ısıtan bir yapısı vardı. Şimdi ise insanı kederlendiren bir soğukluğa bürünmüştü. "Mihrimah!" dedi Gökhan. Gücü yoktu, sesi ancak kısık bir şekilde çıkmıştı. En sevdiği kardeşi öylece karşısındaydı. Ne yapacağını ve ne söyleyeceğini bilemedi. Ne düşünmesi gerektiğini de bilmiyordu, ya da bundan sonra ne olacağını. Gerçi gelecek de pek aklında yoktu.

"Ali!?" Şah Sultan, oğlunu görünce hızla kalkıp özlemle sarıldı. İçgüdüsel olarak yarası var mı, incinmiş mi diye hızla bir baktı. Elbette yaralıydı! Hem bedensel olarak hem de ruhsal olarak. Ama maalesef şu an için ikisi içinde bir şey yapamazdı. Bedensel yarası geçecekti elbette ama ruhsal yarası? Kendi yarasını bile nasıl geçireceğini bilmiyordu. Aynı anda hem eşini hem iki çocuğunu ve gelinini kaybetmiş, en küçük oğlunu ve torununu da neredeyse kaybedecekti. Şu an hayatta ise zaten bu iki çocuk içindi. "Canım oğlum! Allah seni bana bağışladı! Çok şükür Rabbime!"

"Sultanım?" Evin hanımı Nur Hatun şehzadeyi görünce, hemen yanındaki kalfayı beyi çağırması için gönderdi.Otuz beş yaşlarında esmer tenli, kumral saçlı kadın, son derece asil görünüyordu. Bal rengi gözleri çakmak çakmaktı. Nur Hatun bir şey söylemek istiyordu ama söyleyebileceği bir şey yoktu. Aynı anda hem babasını, hem ağabeyini ve kardeşini kaybetmiş bir insana ne denebilirdi ki? İçinden onlar için Allah'dan sabır dileyip, aynı veyahut daha büyük bir sınav ile kendilerini sınamamaları için dua etti. Arkasından gelen hızlı ayak seslerini duyunca beyinin geldiğini anladı. Hemen arkasından Lala Efendi ve en büyük oğlu Balaban geliyordu.

Tulpar Bey kendisine seslenmesine rağmen şehzade tepki vermedi. Annesinin sözlerini dahi duymuyordu. Sadece kardeşlerinin ölüsüne

bakıyordu. En sonunda Bedrettin Efendi kendisini hafifçe sarsınca kendine gelebildi. Lalasını yanında gören Gökhan rahatlamıştı. Kendisine tertip kuranların ona da aynı tertibi kurmasından endişelenmişti. Etrafına doluşan yeni insanlara baktı. Kadını tanımıyordu. Ama belli ki evin hanımıydı. Kendisinden birkaç yaş büyük olan siyah saçlı, yeşil gözlü oğlanı da tanımıyordu ama bu çocukta evin oğluydu. Fakat tam karşısında duran orta boylu, çekik siyah gözlü, kısa saçlı adamı daha önceden görmüştü. Sert çehresi herkesin ona karşı daha temkinli yaklaşması için bir uyarı niteliğindeydi. Siyah sakalı her zamanki gibi özenle taranmıştı. Kavuğunun şekli ise unvanın alametiydi. Tulpar bey, hem Devlet-i Ali Osmaniye'nin Anadolu Beylerbeyiydi hem de kendisinin isim babasıydı. İlk doğduğunda kendisine peygamber efendilerinin hem kuzeni hem de damadı olan Hz. Ali'nin adı verilmişti. Bir yaşından sonra da bizzat bu bey tarafından, gözlerinin tonu yüzünden, Gökhan ismi verilmişti. Babaları dışında bir şehzadeye isim koyabilecek bir insan yoktur ama bu adam babasının yakın bir dostuydu. Bu yüzden de böyle bir onura erişebilmişti. Zeki, dürüst ve sadık bir beydi. Adaletten şaşmaz, aksi şekilde davrananların da gözünün yaşına bakmazdı. Onu çok sık görmese de sohbet ettiği olmuştu ve babası onun hakkında hep övgü dolu sözler söyler, bu hayatta en güvendiği insanın Tulpar Bey olduğunu belirtirdi. Babası onu veziriazam yapmak istemişti. Kendisi Türk kökenliydi. Tatar Kırımı olan bu beyin ailesi yüzyıllar önce Türkiye'ye göç etmişlerdi. Köklü bir aileydi. Hem varlıklı, hem de siyaseten güçlü biriydi. Divan üyelerinden bazıları onun gibi birinin divana sokulmasının, hem de bir veziriazam olarak, saltanat için tehdit olduğuna dair korkularını dile getirmişti. Kendilerinden önceki Türk devleti olan Selçuklu'nun kurucusu Tuğrul beyin ölümünden sonra Anadolu Fatihi Alp Arslan, Tuğrul beyin vasiyeti üzerine, onun yerine geçen Süleyman'ın hükümdarlığını tanımamış ve saltanatı ele geçirmişti. Dedesi Mehmet Han'da devlet yönetiminde Türk kökenlilerin etkisini azaltma yoluna gitmişti. Zira güçlü bir aile, hanedanı ortadan kaldırıp saltanatı ele geçirebilirdi. Bunun üzerine devlet yönetiminde zaaflık olmaması ve hünkârın başının ağrımaması için Tulpar Bey bu teklifi geri çevirdi. Ama babası Orhan Han, sadık dostunu ödüllendirmek istemişti. Ayrıca böyle bir insanın bilgeliğinden ve becerisinden yararlanmanın devletin aleyhine değil lehine olacağını söylemiş, böylece kendisini Anadolu Beylerbeyi ilan etmişti.

"Şehzadem odanıza dönüp dinlenmenizi rica ederim."

"Hayır! Bana neler olduğunu anlatmanızı istiyorum. Tulpar Bey, benim ve ağabeyimin ölüm emrini veren Cem ağabeyim mi?" Başka kim olabilirdi ki? Tahta geçen yeni sultan, rakipleri ortadan kaldırmalıydı. Öyle ise neden tahtta hiçbir hakkı olmayan kız kardeşini de öldürtmüştü? Ya yengesi? Ve Tulpar Bey neden kendisini kurtarmıştı? Hiç karışmaması gerekiyordu. Şehzade bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladı. O anda ağabeyi Cem'in hayatı içinde endişe etmeye başladı. Durum her ne ise kesinlikle Cem Sultan ile ilgisi yoktu, başka bir şey vardı.

"Sonra Çelebi Sultanım." dedi Tulpar Bey ve elini genç sultanın boynuna uzatıp, bir noktasına baskı yaptı. Şehzade Ali Gökhan, beyin ne yapmaya çalıştığını anlamamıştı. Fakat gözleri ve zihni bulanmaya başlayınca ne yaptığını anladı ve Şehzade kendinden geçip bayıldı ama Tulpar Bey onu zamanında yakalayıp kucakladı. "Sultanım siz şehzademizi merak etmeyin." deyip genç oğlanı odasına geri götürdü.

***

"Güneş gibi parlıyor."

"Sapsarı değil mi?"

"Ondan değil hocam... Parlıyor işte. Babam gökyüzüne benzer gözleri olduğunu söylemişti, merak ediyorum."

"O yüzden mi bekliyorsun?"

"Evet!"

"Ahaha"

Gökhan küçük kız kardeşinin sesini duyuyordu. Cennetten ona sesleniyor gibiydi, ya da sadece rüya görüyordu. Üzerinde bir ağırlık hissettiğinde bunun her ikisi de olmadığını anladı. Yavaş yavaş gözlerini açtığında bir çift parıldayan kahverengi gözle karşılaştı. Kumral saçları tepesinden maydanoz gibi toplanmıştı. Nispeten beyaz tenli bir kız çocuğuydu bu. Hayran kalmış bir şekilde kendisine bakıyordu. "Allah'ım! Babam haklıymış! Allah gökyüzünü senin gözlerinde yaratmış."

"Ne?" Daha önce gözleri hakkında çok iltifat duymuştu ama böylesine bir iltifat ile ilk kez karşılaşmıştı. Doğrusu çokta hoşuna gitmişti. İster istemez kendini gülümsemekten alıkoyamadı. "Gamzeleri de var!" diye bağırdı küçük kız sevinçle. Bedrettin Efendi de Gökhan gibi gülmeye başladı. "Gülüşün de çok güzel!"

"Ayça!" Küçük kız irkilerek kapıya baktı. Tulpar Bey eşikte durmuş kızına kızgın gözler ile bakıyordu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Hızla yatağa gidip küçük kızı şehzadenin üzerinden indirip elinden tutarak dışarı çıkardı. "Bir daha şehzade dâhil kimsenin üzerine böyle çıkma!"

"Niye? Namusuna zarar mı veririm!"

"Bak şuna!"

"Of!" Ayça babasına kızgın bir bakış atıp ayaklarını yere vurdu ve oradan uzaklaştı. Tulpar Bey bıkkın bir iç çekti. Bu kız büyüdükçe hâkimiyet altına alınması daha da zorlaşmaya başlıyordu. Dahası bazen öyle laflar ediyordu ki ne diyeceğini şaşıyordu. Ayça en küçük çocuğu ve tek kızıydı. Küçükken ölümcül bir rahatsızlığı olmuştu. O zamandan beride üzerine düşüyordu. Hali ile biraz şımarmıştı. Bir erkekten daha yaramaz ve baş belası olabiliyordu.

"Çok şirin bir kızınız var beyim." Bedrettin Efendi gülerek.

"Teşekkürler hocam. En küçük ve tek kız çocuğu olmasının tüm imkânlarından yararlanıyor işte." Tulpar Bey odanın kapısını kapattıktan sonra sıkıntılı bir şekilde şehzadenin yanına yaklaştı. Bedrettin Efendinin yüzüne baktı. Gözleri ile ona bir ileti göndermişti. Genç lala anladığını gösteren bir baş hareketinden sonra şehzadeye döndü. "Şehzadem, bildiğiniz gibi Sultan Orhan Han hakkı rahmetine kavuştu." Şehzade Gökhan bir tepki vermedi. Zaten bilinen bir şeyi onaylamanın manası yoktu. Asıl önemli olan arkasından gelecek açıklamaydı. Kendini hazır hissediyordu, kötü şeyler duyacağını biliyordu ama inanılmaz derecede güçlüydü. "Amcanız Şehzade Reşat babanızın ölümünden sonra tahtı ele geçirdi."

"Anlamadım?" Gökhan duyduklarına inanamıyordu. Amcası Diyarbekir sancak beyiydi. Babası tahta çıktıktan sonra geleneklere uymamış, ağabeyini hayatta bırakmıştı. Zaten amcası da babası tahta geçtikten sonra onun iznini almadan payitahta gelmemişti. Sadece bir kez babalarının cenazeleri için gelmişti. Cenaze sonrası hemen

geri dönmüş ve sessiz sedasız yaşamını sürdürmüştü. Demek bunca zaman tahta geçmek için babasının ölümünü bekliyordu. "Tahta geçtikten sonrada şehzadelerin ölüm emrini verdi. Payitahttaki sadık adamlarımız bize haber gönderdi. Biz de olabildiğince hızlı bir şekilde yola koyulduk."

"Konya'ya gelip beni kurtaran siz miydiniz?"

"Evet şehzadem."

"Sizin en hızlı at sürücülerinden olduğunuzu duymuştum. Keşke beni değil de ağabeyimi kurtarmaya gitseydiniz." Tulpar Bey cevap vermek istedi ama uygun bir zaman olmadığını düşünüp susmakla yetindi.

Saltanattan On Üç Gün Önce

"Şehzade Reşat sultanlığını ilan etti ve adına hutbe okuttu. Tuğrasını da dikti."

"Demek bunca zaman sessiz sedasız beklemesinin altında bu niyet yatıyormuş. Dahası devletin içine kendi adamlarını sızdırmış. Siz nasıl olurda fark edemediniz paşam?"

"Maalesef gaflet uykusundaymışız. Ayrıca artık paşa değilim, biliyorsunuz Turan bey." Mehmet Seyit Paşa orta yaşlarda becerikli ve bilgili bir Osmanlı paşasıydı. Orhan Han zamanında Rumeli beylerbeyliğinden Kubbealtı vezirliğine getirilmiş, yıllar içerisinde de ikinci vezirliğe kadar çıkmıştı. Bu da teamüllere göre sadrazam görevden azledildiğinde ya da öldüğünde, yerine kendisinin sadrazam olacağını gösteriyordu ama Şehzade Reşat tahtı ele geçirdikten sonra kendisi dâhil birkaç paşa ve birçok saray görevlisini azletmişti. Elbette bu kişiler sabık padişaha sadık olan kullardı.

"Benim asıl merak ettiğim, tahta hünkârın oğullarından birinin geçmesi beklenirken kendisinin geçmesini halka nasıl izah edeceği? Yeniçeriler nasıl susturuldu?"

"Pehlivan beyim, haberiniz yok galiba?"

"Hangi konuda Tulpar Beyim?"

"Pek muhterem hünkârımız, Sultanın ölümünden sonra Frenk casusların bu fırsatı değerlendirip, hanedanı ortadan kaldırmak için harekete geçtiğini duyurdu. Şehzadelerimiz bu Frenk suikastçılar tarafından şehit edildiler. Bu haberi geç alan Şehzade'de olabildiğince hızlı bir şekilde payitahta geldi ve devletin başına geçerek yıkılmasına engel oldu."

"Rezillik!" dedi Pehlivan Bey. "Kesin padişah hasta iken payitahtta idi. Ama minareyi çalan kılıfını da uydurur elbette!" Pehlivan Bey, Ankara sancak beyiydi. Diğer paşalara nispeten gençti. Buna rağmen devlet ve savaş tecrübesi bakımından çok birikimli biriydi. Esmer, hafif uzun saçları vardı. Uzun boylu ve hafif yanık tenliydi. Siyah çekik gözleri

saçları ile uyum içerisindeydi ve yapılıydı. Bilindik bir Türkmen insanıydı.

"Peki, sizlerin azledilmesi konusunda nasıl bir açıklama yaptı?"

Paşa acı acı gülümsedi. "Turan bey, şehzadelerin katli gibi büyük bir tertibe kılıf uyduran böyle küçük bir konu için hayli hayli bahane bulur. Ayrıca halkın şu an böyle bir ayrıntıya dikkat kesileceğini sanmam. Belki yeniçeriler ama daha büyük bir olay var."

Kapının açılmasıyla dikkatlerin dağılması bir oldu. Şehzade Gökhan lalası Bedrettin ile içeri girdiğinde tüm beyler ayağa kalkıp eğilerek selam verdiler. Genç şehzade artık çok daha iyiydi. Yarası hızla iyileşiyordu. Aslında olağandan daha hızlı iyileşiyordu. Buna şehzade bile şaşırmıştı. Tulpar Bey'in ilaçlar konusunda sırrını merak etmişti. Tıpla kendisi de ilgiliydi ama şu an bu konunun ne yeri ne zamanıydı. "Şehzadem buyurun." dedi Tulpar Bey. Kendi yerini ona vererek kenara geçti. Şehzade ve Bedrettin Efendi oturduktan sonra sırasıyla Tulpar Bey ve diğer beyler oturdular.

"Efendim, daha iyi misiniz?" dedi Mehmet Seyit Paşa.

"Teşekkürler paşam. Sizi burada gördüğüme şaşırdım. Payitahttan nasıl ayrıldınız?"

"Maalesef azledildim Sultanım. Bu yüzden zor olmadı."

"Demek sevgili amcam babama yakın olan herkesi başından savdı."

"Maalesef."

"Biz de sizinle bu konuda konuşmak istiyorduk şehzadem."

"Sizi dinliyorum."

"Bu azledilmeler yüzünden sarayın kilit konumlarındaki adamlarımızı kaybettik. Bu yüzden tahtı geri almak için…"

"Bir dakika!... Tahtı geri almak mı?" dedi Gökhan.

"Elbette şehzadem. Tahta hain birinin oturmasına göz mü yumacağız?"

"Hain dediğiniz adam bir hanedan üyesidir…"

"Turan efendim. Hüdavendigar sancak beyiyim."

"Turan bey. Her şehzadenin tahtta eşit hakkı vardır. Her şey olduğu gibi bu iktidar da gelip geçici… Ayrıca bu tarihimizde ilk olan bir şey değil. Kâfirler ile anlaşma yapmadığı sürece bir hanedan üyesini ihanet ile suçlamak doğru değildir."

"Bağışlayın şehzadem. Amacım hakaret etmek değildi."

"Biliyorum ve sizleri de anlıyorum." dedi Gökhan. Tulpar Beyin kendisini kurtarma amacı demek buydu. Tahttaki şimdiki padişahı indirip kendisini oraya geçirmek. İktidarların her zaman destekleyeni ve muhalifleri olmuştur. Bu siyasi savaşlara, kanlı oyunlara dâhil olmak istemiyordu. Yüzlerine bakınca beylerin hayal kırıklığına uğradığını anlamak zor olmuyordu. Bu yas döneminde bunlarla uğraşamayacak kadar yorgun ve güçsüzdü. Kafası hala karışıktı, olanları hazmetmeye çalışıyordu. Yaşadığı şu an, geleceği düşünüp kararlar alma vakti değildi.

***

Ayça, elinde tahta bir kılıçla ağabeyine vurmaya çalışıyordu. Sekiz yaşındaki genç kız yaşına rağmen kılıca gayet hâkimdi. Küçük ağabeyi Baybora ise on dört yaşındaki bir gencin üstatlığına sahipti. Kılıca kardeşinden de daha hâkimdi. Daha tam ustalaşmamıştı ama o da yakındı. Kılıç tutmayı becerebildiği yaştan beri sürekli kılıç talimi yapıyordu. Aynı babası gibi siyah saçları ve siyah gözleri vardı. Yüzüne bakan babasının oğlu olduğunu hemen anlardı. Annesinin de çehresini taşıyordu. Alnında ise yaramazlığının kanıtı olan bir yara izi vardı. Küçükken oradan oraya zıplar, koşar ve dövüşürdü. Bu yüzden de kaçınılmaz olarak düşüp alnını yarmış, dikiş atılmıştı. Yara izi de oradan kalmıştı.

Şehzade Gökhan pencereden bu iki kardeşin talimini izlerken kendi kardeşlerini hatırlamadan edemedi. Ağabeyi Beyazıt ile fırsat buldukça kılıç talimi yapar, matrak oynardı. Ağabeyinin tecrübesine rağmen kendisinin kılıç becerisi her daim daha iyi olmuştu. Şimdi bu iki kardeşi izlerken, küçük kızın da yetenekli olduğunu görüyordu. Kılıcı öyle bir şevk ile sallıyordu ki eğer daha iyi bir eğitim alırsa çok iyi bir kılıç üstadı olabilirdi.

"Şehzadem." Balaban, şehzadeye eğilerek selam verdi. "Şehzadem, eğer uygunsanız babam sizinle özel olarak konuşmak istemektedir."

"Uygundur Balaban." Balaban tekrar selamladıktan sonra kenara çekilip şehzadenin geçmesi için yolu gösterdi. Gökhan genç oğlana bakarken onun daha çok annesine benzediğini gördü. Kendisinden üç dört yaş büyüktü. Kendisiyle kıyasladığında daha iri ve uzun boyluydu. Küçük erkek kardeşi Baybora'nın aksine daha yumuşak bir çehresi vardı. Sakin huylu olduğu her halinden belli oluyordu. Yalnız, bu ailede gördüğü tek renkli gözlü kişiydi. "Gözlerini kimden almışsın?"

"Anlamadım şehzadem?"

"Göz rengin diyorum. Kime çekmiş?"

"Dedeme. Yani annemin babasına."

"Anlıyorum." Balaban genç şehzadeye baktı. Kendini huzursuz hissediyordu. Söylemek istediği bir şey vardı. Bir özür borçlu olduğuna inanıyordu. "Şehzadem izin verirseniz bir şey söylemek istiyorum." Şehzade başıyla izin verdiğine dair bir işaret yaptı. "Manisa'ya, yani şehzademiz Beyazıt'ı kurtarmak için gönderilen bendim. Ve utanarak söylüyorum ki bu görevimde başarısız oldum. Beni bağışlayın." Gökhan birkaç saniye olduğu yerde tepkisiz durduktan sonra oğlana döndü. "Eminim elinden geleni yapmışsındır. Daha fazla kendini kahretme! Ayrıca tamamen başarısız olduğun söylenemez. Unutma ki yeğenim Saruhan'ı kurtarmayı başardın. Sen olmasaydın ağabeyimden geriye kalan tek şeyi de kaybederdik." Balaban tatmin olmamıştı ama daha fazla söz söylemeyerek başını eğdi.

***

"Doğrusu, beyler hem hayal kırıklığına uğradılar hem de endişe içerisindeler."

"Tulpar Bey, beyler çok çabuk umutsuzluğa kapılıyorlar. Sizin düşünceniz nedir?"

"Genç şehzademizin tahtta gözü yok."

"Doğru. Lalası olarak bunu çok iyi biliyorum. Fakat siz dâhil herkes bunu biliyordu. Buna rağmen önceliği ona verdiniz." Tulpar Bey, Bedrettin Efendinin gözlerinin içine baktı. "Yanlış mıyım?"

"Şehzadelerimiz arasından birini feda ettiğimi mi ima ediyorsunuz?"

"Elbette hayır. Benim demek istediğim, vakıf olduğunuz bu bilgiye rağmen, Şehzade Ali Gökhan'a daha önem verdiğiniz. Sebep?" Beylerbeyi derin bir iç çekip ellerini arkasından bağladı. "Şehzade Gökhan'ın aklı ağabeylerinden daha büyük. İradesi çok güçlü ve ileriyi iyi görüyor. Eksikleri elbette var ve devlet yönetimi konusunda tam pişmedi. Fakat öğrenme yeteneği muazzam. Bilgiye aç bir genç. Onda gördüğüm parıltı ağabeylerinde yok."

"Onu tahta geçme konusunda ikna etmeyi mi tertipliyorsunuz?"

"Elimden geldiğince."

"Unuttuğunuz şey ise beyim, onun çok inatçı bir genç olduğu. Bir karar aldı ise onu kolay kolay değiştirmez."

"Babası gibi." dedi Tulpar Bey. Merhum padişahı hatırlayınca tebessüm etmeden duramadı. İyi bir padişah ve iyi bir dosttu. Genç Gökhan'daki bu parıltıyı kendisi de iyi görüyordu. Tulpar Bey odanın kapısı açılınca anılarından koptu. Şehzade içeri girdi. Beylerbeyi ve lala eğilerek selam verirken Balaban kapıyı kapatıp çıktı. Sessizliği bozup ilk söze başlayan şehzade oldu. "Beni tahta geçmem için ikna etmeye çalışacaksanız unutun. Kendinizi boş yere yormayın. Beylerin siyasi oyunlarına alet olmayacağım."

"Şehzadem, ben dâhil hiçbir beyin, en azından babanıza sadık olanların, siyasi bir emeli yoktur!" Tulpar Bey şimdiden sinirlenmişti. Zaten kolay öfkelenen bir yapısı vardı. Bu tarz bir ithamı kendisine hakaret saymıştı. Bunca yıldır Osmanlı'ya sadık bir şekilde hizmet etmiş, hiçbir unvan peşinde koşmamıştı. Etrafında da kendi gibi insanları barındırmayı tercih etmişti. Zira güç arzusuna kapılanlardan hayır değil, şer gelirdi. Rüzgâr nereden eserse o yöne dönerler, ihanet ederlerdi.

Gökhan, bir beyin karşısında bu şekilde sert konuşmasına şaşırmıştı. Genelde bırak sert konuşmayı, çevresindeki kimse sesini yükseltmezdi bile. Belli ki az önceki sözü yüzünden bu sadık beyi incitmişti. "Tulpar bey, amacım sizin gibi sadık ve iyi bir beyi kırmak değildi. İncittiysem bağışlayın. Fakat bana amcamı indirip, tahta geçmem için bir sebep vermeniz gerekir. Bu devletin ikinci bir fetret devri yaşama tehlikesine girmesini istemiyorum."

"Yaşamaya ne dersiniz?"

"Yaşamak?" Gökhan anlamamıştı. Yaşamak derken neyi kasıt etmişti ki? "Yaşamak şehzadem. Amcanız sizin yaşadığınızı öğrendiği zaman, ilk işi sizi öldürtmek için adamlarını göndermek olacak. Aynı şekilde şehzade Saruhan da tehlikede. Eminim ki valideniz Şah Sultan da tehlikede olacaktır. Merhum kız kardeşinizden ve yengenizden öğrendiğimize göre cinsiyeti annenizi korumaya yetmeyecek." Gökhan bu gerçek karşısında beyninden vurulmuşa döndü. Kız kardeşinin ölü bedenini hatırlayınca içi acıyla burkulmuştu. Kadın Sultanlar taht için asla tehdit olamazlardı, bu yüzden yeni padişah onları boğdurmaz, en fazla uzak bölgelere sürerlerdi. Sürülenler ise genelde sadece diğer şehzadelerin anneleri olurdu. Yani, kız kardeşini ve annesini öldürmeleri için bir sebep yoktu. "Ne kız kardeşim, ne de annem bir tehdittir. Buna rağmen neden öldürülmek isteniyor? Ayrıca ben…"

"Tahta talip değilsiniz. Evet, herkes biliyordu."

"Şehzadem, amcanız babanızın tüm ailesini ortadan kaldırıp kendini ve çocuklarını teminat altına almak istiyor. O işini şansa bırakacak biri değil. Öncekiler bırakmadı, o da bırakmaz. Haklı olarak."

"Lalam, siz de mi tahta geçmemi istiyorsunuz?" Bedrettin Efendi cevap vermeden Tulpar Bey önce davrandı.

"Şehzade Reşat son derece katı biridir. Amanı yoktur. Zalimdir. Kolay etki altına alınması da cabası. Bu yüzden taht için babanız desteklendi. Babanız için ağabeyinin hırsı yeni bir haber değildi ama bu denli derin tertipler peşinde olduğundan hiçbirimizin bilgisi yoktu."

"Hünkârımız Orhan, onun hırsını törpülemek için doğu sınırlarımızın en önemli sancağı olan Diyarbekir'i verdi. Babanız yaşadığı süre içerisinde işe yaradı da."

Gökhan'ın iyice canı sıkılmıştı. Saflıkla rahat bir ömür sürebileceğini düşünüyordu. Bazen kendisini, söylenenlerin aksine, ahmak gibi görüyordu. Fazla iyi niyetliydi ama artık bu iyi niyet dönemini kapatsa iyi olacaktı. Ailesinin katli için içini yiyen bir durumdu, ama duyguları ile hareket etmemesi gerekirdi. Zira kimsenin bilmediği ama bastırmaya çalıştığı bir yönü vardı.

"Ağabeyim Cem nasıl?"

"Gayet iyi. Aldığımız haberlere göre kendisi ve annesi Gül Sultan gizli

bir yerde saklanıyorlar."

"Taht için onu uygun görmüyor musunuz?" Tulpar Bey bir şey demedi. Şehzade hafif bir tebessüm etti. "Onu geçirebilirsiniz. Trabzon sancağında çok başarılı işler yaptı. Halk kendisinden gayet memnun. Ayrıca devlet tecrübesi benden çok." Tulpar Bey iyice gerilmişti. Artık bu yüzüne ve bedenine yansımaya başlamıştı. Bedrettin Efendi bile değişikliği net şekilde görüyordu. Beyin birazdan patlayacağına şüphe yoktu. Çünkü belli bir noktada inatlara karşı tahammülsüz bir yapısı vardı.

"Yani bunca zaman boş işler yapmışım! Değmeyen bir şehzadeyi kurtarmışım!" Şehzade bir anda neye uğradığını şaşırdı. Az önce resmen hakarete uğramıştı. "Sözlerine dikkat et paşa!" Tulpar Bey ise durmaya niyetli değildi. Sanki karşısında bir şehzade değil de alelade biri vardı. "Hayal kırıklığısın evlat! Ben seni ne zannederken sen ne çıktın; bir korkak! Derdinin devleti korumak olmadığı açık. Savaşmaktan korkuyorsun!"

"Ne büyük bir ahmaklık yapmışım! Devletin kaderini değersiz birinin eline vermeye yeltenmişim! Haklısın, senden padişah olmaz!"

"Yeter paşa! Ben şehzadeyim. Benimle bu şekilde konuşma hükmün yok! Haddini aşarak ne yaptığını sanırsın? Boynun mu kaşınır!" Gökhan deliye dönmüştü. Hayatında kimseden hakaret işitmemişti. Şu an elinde bir kılıç olsa karşısındaki bu beyi öldürebilirdi. Tulpar Bey ise özür dileyip af dileceğine alay edercesine tebessüm etti. "Şu anda, sekiz yaşındaki kızım bile sizden daha güçlü bir konumda şehzadem. Cezalandırılmamı mı istiyorsunuz? Bu emrinizi yerine getirecek tek bir kişi bile bulamazsınız. Ancak padişah olursanız o zaman bu kelleyi alırsınız." Selam vermeden hızla odadan çıktı. Arkasında ise şaşkın bir şehzade ve az önceki konuşmadan hayli etkilenmiş bir lala bıraktı.

***

Gökhan kendini bitkin ve güçsüz hissediyordu ama içinde bir yerde hırs vardı ve kendini dışarı atmak için can atıyordu. Yeni yeni erimiş olan karlar bahçeye can suyu olmuştu. Tomurcuklanmış çiçeklerin açması yakındı. Bahçenin şimdiden ne kadar canlı göründüğünü düşündü. Bir çınar ağacının altında oturmuş daha dün ölü olan bu bitkiler bugün canlandığını görünce gelecek ile ilgili bir umut kaplamıştı içini. İnsanların hayatları da böyle değil miydi? Kış ve sonbaharları

yok muydu? Fakat eninde sonunda bahar ve yaz geliyordu. İhtiyacımız olan tek şey biraz sabır ve Allah'a dayanmaktı.

"Şehzade neden üzgün?" Küçük kız tüm şirinliğiyle genç şehzadeye eğildi. Ellerini arkasından bağlamış, anaç bir hal takınmıştı. Şehzade bu kızı ne zaman görse gülümsemeden duramıyordu. "Üzüntüme çare bulabilecek misin?"

"Hıımm zor iş. Kaybını geri getiremem." Küçük kız suratını asıp yere çömeldi. "Zaman her şeyin ilacı derler."

"Madem neden üzgün olduğumu biliyorsun, neden sordun?"

"Bir şekilde sohbete başlamak zorundaydım."

"Ahaha"

"Ee ne zaman payitahta gidip tahtı geri alacaksın?"

"Geri almalıyım, sence?" Küçük kız bir an inanamayan gözlerle baktı. Bu ne kadarda saçma bir soruydu böyle. Elbette geri almalıydı. Şehzade değil miydi? "Ancak bir aptal tahtı bırakır," dedi Ayça. "Anlayamadım?" Küçük kız kesinlikle babasına benziyordu. Babası yetmiyormuş gibi şimdi de kızı hakaret ediyordu. Ama bu küçüğe kızamıyordu. Fakat Tulpar Bey haklıydı. Bu küçük kız bile kendisinden daha güçlü bir konumdaydı. Kendisine şehzade diyorlardı ama beyin kızı olarak, şu an bu çocuğun elinde kendisinden daha fazla güç vardı. "Saltanat hırsı o kadar korkunç ki kendi kanındaki kişileri acımadan yok edebiliyorsun. Sence de asıl aptallık bu değil mi?"

"İyi de ben saltanat hırsından bahsetmiyorum ki!" dedi Ayça. "Bahsettiğim şey intikam!"

"İntikam mı?" Gökhan'ın yüzü buruştu. Çok asilce bir duygu sayılmazdı. "Aileni öldürdüler. Seni de, anneni de ve yeğenini de öldürmek için uğraşacaklarmış. Babam divandakilerin sizin durumunuzdan haberdar olduğunu söyledi. İhanetin bedeli ödenmeli! Hünkârına ihanet eden halkına da ihanet eder. Böyle insanların yaşamaya hakkı yok! Gerçi her şehzadenin tahtta hakkı varmış. Babam böyle şeyler doğal dedi. Yine de ben kabul etmiyorum!" Ayça şimdi çok daha sert ve hırslı görünüyordu. Gökhan bir an karşısında bir cellat olduğunu sandı. Bu kızı payitahta götürseler çok kişinin idam hükmünü verirdi. Bir anda onu tahta oturmuş bir hükümdar gibi hayal etti ve gülmeden

duramadı. Ayça kendisi ile dalga geçildiğini görünce kırılıp suratsız bir ifade takındı. "Niye gülüyorsun?"

"Bağışla beni, bir an seni hükümdar olarak hayal ettim." Gökhan gülmesini durdurmaya çalışıyordu. "Ben ve padişah olmak mı?" dedi Ayça alaycı bir tavırla. "Ben hükümdar olmak istemiyorum. Ben asker olmak istiyorum." Gökhan bir anda şaşırdı. Asker olmaya çalışan bir kız çocuğu. Bu daha önce karşılaştığı bir şey değildi. "Bir kadının asker olması pek mümkün değil. Gerçi hünkâr olmaktan daha kolaydır." dedi Gökhan tebessümle. "Ama neden?" dedi Ayça. Hüsrana uğramış, hayaline darbe vurulmuştu. Oysa babası hiç aksini söylememişti. Doğrusu olumlu bir cevap da vermemişti. Sadece her defasında tebessüm ederek geçiştirmişti ama istekleri karşılanmış; at binmeyi ve kılıç kullanmayı öğrenmesi için bir üstadın emrine verilmişti. "Benim imkânlarım var. Bir askerin bildiği her şeyi öğrenebilirim. Benim atalarım; kadın ve erkek herkes savaşçıdır!"

"Bacılardan bahsediyorsun?" dedi Gökhan. Anadolu Bacıları özel bir kadın teşkilatı idi ve yüz yıllar önce faaliyet göstermişlerdi. Anadolu'nun İslamlaştırılmasında önemli çalışmaları olmuş, askeri anlamda da etki göstermişlerdi. Halen devam etmemesi acı bir durumdu. İslam ve devlet adına çalışan çok önemli bir teşkilattı. Gökhan, hep bu eksikliğin devlet için acı bir kayıp olduğunu düşünmüştü. "Sadece Anadolu Bacıları değil, onun da önceleri var. Erler savaşa gittiğinde şehirleri, çocukları kim koruyordu? Kadınlarımız elbette! Bir Türk erkeğinin bir Türk kadınını evlenmeye ikna etmesi için onunla güreşip, yenmesi gerekiyordu."

"Benim için bu zor olmaz." dedi Gökhan gülerek. Kendisi iyi güreşçiydi. "Büyüdüğümde beni kolay yenemezsin ama!" Ayça gururlanarak. "Peki, seninle neden güreşmem gerekecek?" dedi şehzade merakla. Ayça anlamamasına şaşırmıştı. "Elbette evlenmek için!" Kız göz kırparak. "Ne?" Bu, Gökhan'ın hiç beklemediği bir sözdü. "Seninle evleneceğimi nereden çıkardın? Böyle bir teklif yaptığımı hatırlamıyorum ufaklık."

"Ben yaptım ya!" dedi Ayça yaramaz bir şekilde gülümseyerek. "Ne zaman yaptın?" Ayça biraz düşündü. Gerçekten de teklif yapmamıştı, en azından açıkça. "O zaman yapayım. Sultan Ali Gökhan Han, büyüdüğümde benim erim olur musun? Biraz sabır gösterirsen altı yedi sene sonra, senin yaşına geldiğimde, evlenme çağıma gelmiş olurum."

"Oho! Aklıma evlenmek hiç gelmemişti. Ayrıca evlenme teklifini yapan erkek olmaz mı?"

"Gelenekler değişebilir." dedi Ayça sırıtarak. "Elbette benden başka eşin olmayacak," birden ciddileşerek. "Tek eş? Padişahların tek eşi olmaz ki." dedi Gökhan. Ayça kızgın bir surat ve tehditkâr bir halde şehzadeye yaklaştı. "Gelenekler değişebilir dedim ya! Ben kıskancım. Ayrıca babam başka türlü izin vermez. Hem Yavuz Selim tek eşlidir," deyip geri çekildi. Babası aklına gelince biraz endişelendi. Ona bu isteğinden bahsetmemişti, acaba kabul eder miydi? Damadı olacak kişi padişahtı, daha nasıl bir damat isteyebilirdi ki? Ama amcası bir keresinde babasının kendisini kimseyle evlendirmeye niyetli olmadığını söylemişti. Belki turşusunu kurmak istiyordu. Bu, kızların turşusunun kurulması meselesinin nasıl olduğunu hep merak etmişti. İnşallah öğrenmezdi. "Ne düşünüyorsun sen?" dedi Gökhan. Ayça'nın kafasında bir sürü şey dolaştığı belliydi, gözleri sağa sola kayıp duruyordu. "Babamın seni kabul edip etmeyeceğini düşünüyordum. Söz konusu ben olunca çok korumacıdır. "

"Ne yani baban padişah damat istemiyor mu?" dedi şaşkın bir halde. Tulpar Beyin karakterini düşününce buna şaşmazdı aslında. "Padişah olmanın bir önemi olmaz. Bir de bizim aile içine kapanık." Gerçi Ayça kapanık sözcüğü ile ne denmek istediğini tam bilmiyordu. "Kapanık derken?" Karşısında ilginç bir aile vardı. "Bilmiyorum, Balaban ağabeyim öyle dedi. Yakında evlenecek inşallah. Babamın amcasının torunuyla yani kuzeninin kızı oluyor."

"İlk görüşte aşk mı?" dedi Gökhan gülümseyerek.

"Şey, bilmem, sanmıyorum. Yani önceden tanışmıyorlardı, galiba. Geçen yaz tanıştılar. Aile özel olarak bunun için bir araya geldi. Gerçi iyi anlaşıyorlar, birbirlerinden hoşlandılar, sanırım."

"Şimdi anladım," dedi Gökhan. Ailenin, dışarıya kız vermeyen ve dışarıdan kız almayan bir gelenekleri vardı. Kanı içeride tutuyorlardı. İslami açıdan yasak ve günah olan bir şeydi. Tulpar Beyden böyle bir şey hiç beklemezdi, babası da daha önce böyle bir şeyden bahsetmemişti. Gerçi özel bir aile olduğundan bahsetmişti ama söylemek istediği bu değildi herhalde. Çok şaşırmıştı. Bu durumda kız haklıydı, babası asla evliliklerine izin vermezdi. Tabi bu kızla evlenmeye ne zaman karar verdi de babasının izin vermeyeceği konusunu düşünmeye başlamıştı

o ayrı bir konuydu.

“Gideyim. Babam ve Balaban ağabeyimin bugün ad günü. “

“Bugün mü? İkisi de aynı gün mü doğdular?”

“Evet, kadere bak.” dedi Ayça gülümseyerek. “Sen de yerinden kalk artık. Üşütme, daha tam iyileşmiş sayılmazsın. Beyler de akşama geri gelirler, kararını söylersin.”

“Ne kararı?”

“Payitahta gidip o hainlerin canına okuyacaksın ya! Padişah olarak elbette!”

“Sen ne garip bir şey çıktın. Padişah olacağımı söylemedim!” dedi Gökhan. Yoksa söylemiş miydi? Biraz düşününce söylemediğine karar verdi. “Eee sana padişah dedim, karşı çıkmadın. Kendini padişah olarak gördün.” Gökhan gafil avlanmıştı. Haklıydı. Az önce sürekli olarak, kendisi için, padişah sıfatını kullanmıştı. Demek bilinçaltında çoktan buna karar vermişti, yoksa karar veren bu kız mı olmuştu. Şüpheyle kıza gözlerini dikti. Sekiz yaşlarında, masum ama bilmiş bir kızdı. Çok şirin olduğu da kesindi. Yine de olağan dışı bir gücü yoktu ya? Örneğin insanların kendisinin istediği gibi düşünmesini sağlamak... Hoş, böyle bir yeteneğe sahip olmak isterdi. Tebessüm ederek yerinden kalktı, kendini biraz yorgun hissetmişti. Küçük kızın omuzuna elini koyup birlikte içeri girerlerken Tulpar Bey ve Bedrettin Lala onları çalışma odasının penceresinden izliyorlardı.

“Söylemem gerekir ki insanın içindekini ortaya çıkartmayı iyi biliyorsunuz paşam.” Tulpar Bey tebessümle lalaya döndü. Adam akıllıydı, her şeyi en net şekilde görmeyi çok iyi biliyordu. Bu birkaç günlük beraberliklerinde ettikleri sohbetler, Bedrettin Hocanın tasavvufu açıdan çok ilerlemiş biri olduğunu anlamasını sağlamıştı. Tam bir Allah dostuydu. Zaten ünü kendisinden önce geliyordu. Konya’da doğmuş ve en iyi din âlimlerinden eğitim almıştı. Babası Konya kadısıydı ve Mesnevi geleneğinden geliyorlardı. Sarayda şehzade lalası olarak görev yapmaya başladığında kendisiyle ilk kez tanışmış ve sohbetine doyum olmamıştı. Padişah kendisindeki ışığı görmüş ve en yetenekli gördüğü oğlunu, Gökhan’ı ona emanet etmişti. Gökhan zaten tasavvufa düşkün bir kişilikti.

"Ama son saldırıyı kızınızla yaptınız." diye sözünü bitirdi Bedrettin Hoca. Tulpar Bey, iyi bir taktiksel hareketle genç şehzadenin içindeki öfkeyi ortaya çıkartmış, kaybettiği yaşama duygusunu körüklemişti. Kızı Ayça'yı ise işi pekiştirmesi için göndermişti. Aslında ne söylemesi gerektiğini söylememişti ama baba kızını iyi tanıyordu. "Ama söylemem gerekir ki böyle olumsuz bir duygu üzerinden kendisini körüklemenizi doğru bulmuyorum."

"Haklı olabilirsiniz hocam ama başka yöntemler için vaktimiz yok. Şehzademizin içinde bastırmaya çalıştığı bir şey gördüm."

"Acımasızlık. Duygusal anlamda canı yandığında acımasızlaşıyor, biliyorum. Bastırmaya çalıştığı bir duygu." Bu, Tulpar Beyi biraz düşündürmüştü. Şehzade hâkimiyetini kaybederse çok can alabilirdi. Yine de bu göze alabileceği bir tehlikeydi. "Bu arada, oğlunuzun ve sizin yeni yaşınız hayırlı olsun." dedi lala gülümseyerek. Tulpar Bey gülümseyerek başıyla iyi dileklerini kabul etti.

Saltanattan Altı Gün Önce

Açık bir mekândaydı, ama sanki kapalı bir mekândaymış gibi bir hisse kapılıyordu. Tam olarak karanlık değildi ama tamamen aydınlık da değildi. Ayağının altındaki toprağı hissediyordu ama başka bir şey göremiyordu. Sonra birden bire gökyüzü belirdi ve bulutların arkasından güneş doğdu. Neredeyse her yer aydınlanmıştı. Gün ışığının düştüğü yerde bir çınar ağacı belirdi. Her halinden yetişkin ve güçlü bir ağaç olduğu belliydi. Güneş ışığı onu besliyor ve daha da büyümesini sağlıyordu. Ağacın önünde ise sırtı dönük yetişkin bir genç vardı. Parmağındaki halifelik yüzüğü onun padişah olduğunu düşünmesini sağladı, sol kulağında gördüğü gümüş halka küpe ise çok tanıdık gelmişti. Biraz daha dikkatli bakınca sarı saçlarını seçmeyi başarmıştı. Bu genç, Gökhan'ın ta kendisiydi. Hemen sonra gökyüzünde bir hilal belirdi. Işığı İslam halifesinin, Padişahın yüzüne düştü. Padişah neşelenip tebessüm ederek elini Hilal'e doğru uzattı. Işığın içinde var olmayan bir el bir anda görünür oldu. Narin ve küçük bir hanım eli Padişah'ın eliyle buluştu. Derken ışığın içinden yetişkin bir kadın çıktı. Yüzünü seçemiyordu ama genç bir kadın olduğu belliydi. Boynunda hilal işlemeli bir kolye vardı. Padişah bir anda kuşağından bir mühür çıkarttı ve bu mührü kadının eline verdi. Mühür, genelde sadrazamlara verilen, hükümdarın tuğrasını taşıyan mühürdü. Şimdi ikisi de çınar ağacına dönmüşlerdi. Gökyüzünden gelen Güneş ve Hilal'in ışıkları bu çınar ağacını beslemeye ve daha hızlı büyümelerine neden oldu.

Bedrettin Hoca birden gözlerini açtı. Gördüğü rüyanın etkisiyle yerinden kalkıp kendini pencerenin önüne atıp gökyüzüne baktı. Hilal görünüyordu ama güneş doğmaya başlamıştı. Nasıl bir rüyaydı ki sabah ezanına uyanmasına mani olmuştu. Hala tam geç kalmış sayılmazdı ama her zaman tam vaktinde uyanırdı. Gördüğü rüya ise aklını kurcalamaya başlamıştı. Bu rüya sıradan bir rüya değildi. Allah katından gönderilmiş bir vaatti. Gökhan, Allah'ın izni ile tahta çıkacak ve devletin büyümesini sağlayacaktı. Çınar ağacı bunu simgeliyordu. Hilal ışığının içinden çıkan kız ise onun yanında yer alarak devleti büyütmesinde yardımcı olacak, yani saltanata ortak olacaktı. Cenabı Hak bu rüyayı ona gösterdiğine göre bu gence ve kıza destek olmasını

istiyordu. Peki, ama bu kız kimdi ve onu nerede bulacaktı? Kapının çalması ile bu sorulardan geçici olarak uzaklaştı.

"Kim o?"

"Hocam ben Baybora. Uyanmadığınızı fark edince babam sizi uyandırmam için gönderdi."

"Tamam, evladım, sağ olasın. Uyandım."

"Rica ederim efendim. Hayırlı sabahlar."

"Sana da Baybora." Bugün büyük bir gündü. Kendini zorla rüyasından uzaklaştırıp abdest alıp namaz kılmak için hazırlanmaya gitti.

***

Köşkte hareketli anlar yaşanıyordu. Sabah namazını bir iki saat geçmişti ki daha kahvaltı bile etmeden herkes koşuşturuyordu. Atlar hazırlanıyor, beyler gidip geliyordu. Ayça ise yeni açmış çiçeklerin yanında somurtarak durmuş, bu hareketliliği izlemekle yetiniyordu. Bu kadar hareket başını döndürüyordu ama asıl rahatsız olduğu nokta içinde yeşermeye başlayan korkuydu. Bir hafta önce şehzade, beylere kararını açıklamış, tahtı geri almak için harekete geçmelerini emretmişti. Sahte padişah hala gerçek padişahın yaşadığını bilmiyordu. Babası gücünü kullanarak bir şekilde Şehzade Beyazıt ile birlikte onun da öldüğüne inanmasını sağlayacak kanıtlar ayarlamıştı. Elbette doğrudan kendisi bu "kanıt" işinin içinde değildi. Sahte padişah kendisine sadık zannettiği bazı adam ve beyleri vasıtası ile buna inanmıştı. Fakat Şehzade Cem ve annesi Gül Sultan'ın yaşadığı ve gizlendiği haberini saklamamıştı. Bu sayede tüm odak noktasını onları bulmaya harcayacaktı ve tabiri caiz ise arkasından dolanarak saldırıyı yapacaklardı.

"Küçük hanım neden üzgün?" dedi Gökhan. Ayça aşkına bakarak bebeksi bir yüz ifadesi takındı. "Bensiz gidiyorsunuz." Gökhan gülümseyip küçük kızı başından öptü. "Merak etme, bu iş biter bitmez sen ve ailende payitahta gelecek."

"Ama ben şimdi sizinle gelmek ve savaşmak istiyorum."

"Senin yaşındaki biri için bu tehlikeli."

"Baybora ağabeyim geliyor ama! Hem daha babama evlilik kararımızı söylemedim."

"Ah şu mesele!" dedi Gökhan. Bir anda kendisi köşeye sıkışmış hissetti. İlk başlarda şaka olarak görse de artık bu iş şaka olmaktan çıkmıştı. Küçük kız son derece ciddi idi. Onu kırmak istemiyordu, belli ki hayatının ilk aşkını yaşıyordu. Doğrusu kızın ilgisi de hoşuna gidiyordu. Son derece samimi, sıcak ve güvenilirdi. Son zamanlarda yaşadıklarını düşünürse ihtiyacı olan şeylerdi. Havanın serinliğini hissetmek için gözlerini kapadı ve derin bir nefes çekti. "Ağabeyim poğaçayı ısıtmadan yemez, aynı benim gibi." Gökhan kızın konuşması üzerine gözlerini açıp Ayça'ya döndü. Demek istediğini anlamamıştı. "Anlayamadım? Poğaçalar nereden çıktı?"

"Derin nefes çekince poğaçanın kokusunu aldın sandım. Baybora ağabeyim tıkınıyor."

"Az önce onun yanından geldim, bir şey yemiyordu."

"Şimdi yiyor. Kokuyu alamıyor musun?" Gökhan etrafı kokladı ama aldığı tek koku hemen dibinde yeni açmış güllerin kokusuydu. Birkaç saniye sonra Baybora elinde poğaçalar ile dışarı çıktı. İştahla poğaçasını yerken diğer elinde bir bardak ayranı ve yenmemiş poğaçayı düşürmemeye çalışıyordu. "Nasıl kokusunu aldın?" dedi Gökhan şaşırarak. "Ben kurt kızım, koku almak benim için kolay. Kadın kokusu buna dâhil, ona göre." Küçük kız manalı bir şekilde. Gökhan bu komik uyarı karşısında tebessüm etmeden duramadı. Cevap verecekti ama Baybora yanlarına gelince vazgeçti. Baybora hızlıca lokmasını yuttuktan sonra şehzadeyi selamladı. Gökhan selamı aldıktan sonra Baybora elindeki ayran ve poğaçayı Ayça'ya verdi. "Bu kıyağımı unutma doğum günü kızı." Ayça sırıtarak ağabeyinin elindekileri alırken Gökhan şaşırarak kıza baktı. "Bugün isim günün mü?"

"Evet!" dedi Ayça mutlu bir şekilde. "Dokuz yaşına geldim. Altı senem kaldı," dedi Ayça göz kırparak. "Ne senesi bu?" Baybora merakla kız kardeşine baktı. "Evlenmek için." diye yanıtladı küçük kız. "Vay, kız kardeşim evlenmek mi istiyor? Bu ne istek böyle? Hani evlenmeyecektin? Bir de zaman koymuş," gülerek.

"O hayatımın aşkını bulmadan önceydi," dedi Ayça ağabeyinin dalgasına karşılık vererek.

"Kimmiş bu şanssız?" Gökhan huzursuzca kıpırdanınca Baybora da anladı. O anda söylediği son söze pişman oldu.

"Bence şanssız sensin," dedi kardeşi sırıtarak.

***

"Ayça şehzademize tutulmuş görünüyor." Balaban küçük kardeşine baktı. Doğduğu zamandan bu yana onunla ilgileniyordu. Onu korumak ve zarar görmesine engellemek için çok uğraşmıştı ama başına bela açmaya çok eğilimi olan bir çocuktu. Aynı Baybora gibi ağaçlara tırmanıp, sağa sola koşuşturuyordu. Zavallı annesi, iki hareketli çocukla uğraşmak onu çok yormuştu. Neyse ki hareketli günleri azalmıştı ama hâkimiyetleri altına almakta zorlanmaya başlıyorlardı. Aslında babasının yüzündendi. Onu şımartıyor, fazla hoşgörülü davranıyordu. Bir yetişkin iken kullanması gereken imkânları kullanıyordu. Aslında zeki kızdı ve babaları da bu zekâsını genç yaşta işlemek istiyordu. Bu yüzden de yaratıcılığına dem vurmamak için elinden geleni yapıyordu. Elbette babasından hala çekiniyor, kızdığı zaman hemen duruluyordu fakat gün gelecek artık babası da etkisiz olacaktı. Balaban ister istemez bir kız değil de erkek olsa idi ne olacağını düşünüyordu. Daha mı kolay olurdu yoksa daha mı zor? Bu kadar hoş görülü olunur muydu yoksa daha disiplinli mi davranılırdı? Sanırım bunu asla öğrenemeyecekti.

"Bazen çocuklar böyle duygusal hallere bürünürler. Merak etme zamanla geçer." dedi Bedrettin Hoca. Bedrettin Hoca, üçlünün sohbetlerini izlerken kafası gene sabah gördüğü rüyaya kaydı. Allah'ın izni ile zafer onların olacaktı ama kan dökülecek olması onu huzursuz ediyordu. Padişah olarak tahta çıkacak olan Gökhan'ın saltanatının kan ile başlamamasını isterdi. "Emin değilim hocam. Ayça duygularını yoğun yaşar ve inatçıdır. Bir haftadır evlenmekten bahsediyor." Bedrettin hoca zorla düşüncelerinden ayrılıp genç Balabana dönüp gülümsedi. "O zaman belki de gelecekteki enişten bir padişah olacak." Balaban gülümseyip başını salladı. "Bizim aile evlilik konularında katıdır. Padişah dahi olsa kolay kolay evlilikleri onay almaz." Bedrettin oğlanın ne demek istediğini tam anlayamamıştı ama nasıl bir aile gelenekleri vardı ki padişahı bile damat olarak kabul etmeleri kolay olmayacaktı. Bedrettin Efendinin gözü oğlanın boynuna takıldı. Boynunda hilal ve yıldız ortasına işlenmiş bir kurt kafası vardı. Bunu daha önce Tulpar Bey'de de görmüştü. Ve yanılmıyorsa Nur Hatun'da ve diğer çocuklarında da vardı. Bu ailenin, kurt başlı aile

olarak da ün yaptığını biliyordu. Kökleri uzun geçmişlere dayanan ender ailelerdendi ama nereye kadar gittiğini kimse bilmiyordu. Fakat Bedrettin Efendinin babası, bu ailenin Osmanlı öncesinde bile var olduklarını ve Türk Hakanlarına hizmet eden bir aile olduklarından bahsetmişti. Bazı özel durumları olduğunu, aile içi gizler taşıdıklarını da söylemişti. Kendileri gibi Mesnevi geleneğinden de geliyorlardı. İlgi çekici bir aile olduğu kesindi ve tarih boyunca hanedan bu aileye hep saygı ve özveri göstermişti. Özellikle Fatih ve Kanuni'nin özel bir ilgisi olduğunu biliyordu ama buna rağmen her zaman yönetimden uzak tutulmuşlardı. Demek endişe ettikleri bir durum da vardı. Balaban gökyüzüne bakıp gülümsedi. "Bugün kız kardeşimin ad günü, bunun şerefine hilal gökyüzünde tüm gün boyunca duracak gibi."

"Evet, ben de fark ettim." Bedrettin Efendi gökyüzüne bakarak güzel hilali izledi. Ayça koşarak yanlarına gelene kadar da gözlerini hilal ve güneşten ayırmadı. "Annem doğum günümü bu akşam kutlamak istedi ama ben siz yokken istemedim. Her şey yoluna girdiğinde bir kutlama istiyorum."

"Tamam, merak etme." dedi Balaban kardeşinin başını okşayarak. "Yine de hediyemi bugün alıyorum," dedi kız tekrar. Bedrettin küçük bir kahkaha atarak kuşağından doksan dokuzluk kahverengi bir tespih çıkarttı. Ucunda hilal ay oyması vardı. "Bu koka ağacından yapılma kıymetli bir tespih. Kıymeti kullandıkça artar çünkü kullandıkça daha fazla parlar ve kokar." Ayça memnuniyetle tespihi aldı ve kokladı. "Gerçekten kokuyor, çok güzel!" diyerek Bedrettin hocaya sarıldı. Hoca kızın mutluluğunu görünce çok mutlu olmuştu. "Şimdi sıra sende!" dedi ağabeyine Ayça. " Arsız kızsın sen. Tamam, al, başıma geleceği biliyordum. Önceden hazırlıklıyım yani." diyerek koynundan ipek bir mendil çıkarttı. Ayça bir an kendisine edilecek hediyenin mendilin kendisi olduğunu sanarak hayal kırıklığına uğradı ama altında bir şey olduğunu görünce yüzü aydınlandı ve ağabeyinin elinden mendili kaptı. Bedrettin Hoca da mendilin altından çıkacak şeyi merak ediyordu ve görünce küçük dilini yutacağını bilse idi daha temkinli yaklaşırdı. Beyaz altından yapılma bir hilal işlemeli kolye idi bu. Örme zinciri dışında işleme sayılabilecek bir şey yoktu. Son derece sade ama zarif bir görünümü vardı. Genç kız boynuna hemen takıp güneşe doğru tuttu. Madene değen güneş ışığı kolyeyi parıldattı. "Teşekkür ederim ağabey!" deyip Balabana sarıldı. Bedrettin rüyasında gördüğü kolyeyi canlı bir şekilde karşısında görünce hafif bir baş dönmesi hissetti.

Balaban ve Ayça, hocada meydana gelen değişimin farkında değildi, çünkü Ayça kendi derdindeydi. "Baybora bana hediye vermedi."

"Neden? Hediyeni hazırladığını biliyorum."

"O zaman gıcıklık olsun diye vermedi. Cebren de olsa alacağım!" diyerek savaşa hazırlanan bir asker gibi ağabeyinin üzerine koşmaya başladı. "Ayça!" diye bağırsa da Balaban, kız onu duymazdan geldi. Zaten istese de durabileceğinden emin değildi çünkü oldukça hızlıydı. "Ayça" diye mırıldandı Bedrettin Hoca. "Ay-ça" dedi. Bir anda kafasında şimşekler çaktı. Balabanı omuzundan tutup kendine çekti. "Ayça ne demek? Ay ile ilgili bir şey olsa gerek." Balaban hocanın bu ani ilgisi ve tepkisi karşısında afallasa da cevap vermemek için bir neden görmedi. "Yeni Ay. Yani, hilal demektir."

"Ah!"

"Ayça! Baybora'nın üzerinden in hemen!" Balaban koşarak erkek kardeşinin yardımına koştu. Ayça oğlanı yere yıkmış üzerinde tepiniyordu. Gökhan da üzerinden almaya çalışsa da pek başarılı olamıyordu. Bedrettin Hoca ise kafasındaki soruların cevablarını bulmuştu. Rüyasında gördüğü o kız, bu kızdı. Ayça, gelecekte bir sultan olacaktı. Hem de sıradan bir sultan değil, saltanata ortak olacak bir sultan. Tarihte görülmemiş bir şeydi.

"Al!" dedi Baybora ve kuşağından küçük sade kahverengi bir kutu çıkartarak; kardeşinin üstüne fırlattı. Ayça daha havada kutuyu kaptı ve açtı. İçinden boğa boynuzundan yapılma beyaz bir yüzük çıktı. Fakat bu yüzük olağan yüzüklerden değildi. Diğer yüzüklerden farklı olarak sadece başparmağına takılabilen bir şekle sahipti. Üzerinde *"…Çünkü Allah hakkın ta kendisidir. Şüphesiz O ölüleri diriltir ve O her şeye hakkıyla kadir olandır…"* ayeti yazılıydı. Okçuluk yüzüğü de denilen bu yüzüğün adı Zihgirdi. Yeryüzünde sadece kendilerine has olan bu okçu yüzüğü Osmanlı'da okçuların daha uzaklara ok atabilmelerini sağlayan unsurlardan biriydi. Yüzük genelde sağ elin başparmağına takılırdı. Parmak boğumunu yaralanmalardan koruyordu. Bu yüzden kemankeşler bu yüzüğü hiç parmaklarından çıkartmazlardı. Padişahlar da usta okçular oldukları için bu yüzükleri sürekli takarlardı. Babası gibi kemankeş üstadı herkesin parmağında bu yüzükleri görebilirdiniz fakat bazı kişiler tarafından süs olarak da kullanılabiliyordu. Bu Ayça'nın hoşuna gitmiyordu. Bu yüzükleri hak

eden kişiler takmalıydı. Artık kendi de bu yüzüğü aldığına göre hak etmişti! Tutmayı başardığından beri ok atma eğitimleri alıyordu.

"Teşekkürler!" dedi Ayça sevinçle ve ağabeyine sarıldı. Zihgiri parmağına takınca cuk diye oturdu. Ne sıkıyordu ne de bol geliyordu ki olması gereken de buydu. Her zihgir sahibine özeldi, başkası takamazdı. "Parmak ölçümü nasıl aldın?" dedi merakla. Baybora suratını yalancıktan ekşitip yaka silkti. "Bir daha tövbe! Zavallı zihgir üstadı neler çekti neler. Sahibi çok inatçı yüzük bir türlü istediğim gibi olmuyor dedi." Gökhan ve Balaban kahkahalar atarken Tulpar Bey geldi. "Baba, sen de yay mı aldın bana?" dedi Ayça ümitlenerek. "Yay mı?" dedi Tulpar Bey gülümseyerek. Biraz düşünür gibi yaptıktan sonra hafifçe kızına doğru eğildi. "Odanda bir kutu var, içinde ne olduğunu tam hatırlayamadım, bakman lazım." Ayça babasına sıkıca sarılıp öptükten sonra koşarak odasına doğru yöneldi. "Annem ne aldı? Ok mu? Menzil oku değil mi!" diye bağırıyordu. Tulpar Bey kızının zekâsını seviyordu. Parçaları birleştirmesi çok zaman almıyordu, sadece ipin ucunu yakalaması yetiyordu, gerisi çorap söküğü gibi geliyordu.

Paşa genç şehzadeye dönüp doğrudan konuya girdi. "Saraya yeni padişaha biat etmek için gidiyormuş gibi görüneceğiz. Şehzadem siz de maiyetimden biri gibi benimle yolculuk edeceksiniz. Payitahta adamlarımı yolladım bile, şehzadenin ölmediği ve kendisine amcası tarafından suikast girişimi yapıldığına dair haberleri yayacaklar."

"Elbette yeniçerilerin de bunu duyması sağlanacak. Halk ve asker gerçeği öğrenip sizi görünce amcanıza karşı ayaklanacaklardır."

"Bana göre ise sorun amcamın sizin biat edeceğinize inanmayıp, önlem alacağı. Hatta sizi de öldürebilir."

"Babamın samimi olduğuna inanmayacaktır ama öldürmek? Açıkça cesaret edemez." dedi Balaban. "Babamın Anadolu'da nüfusu herkesçe malumdur. Konum olarak üstte olsa da Rumeli Beylerbeyi Sinan'ın gücü sadece göstermeliktir."

"Babamı sevmeme nedenlerinden biri de bu." dedi Baybora gülümseyerek. "Bu sebeple de işimi yolda halledecektir."

"Bekliyorsun yani?" dedi Balaban. Tulpar Bey başıyla onayladı. "Konvoyu ikiye ayıralım. Şehzade ve Baybora ormanlık alandan

gitsinler. Yol biraz uzayacak ama en azından güvende olurlar."

"Hayır, ben senden ayrılmam baba!"

"Baybora!" Genç oğlan bir daha ağzını açmadı. Gökhan onu anlıyordu. Babasına bir şey olacağı endişesi ile kendi hayatını düşünemezdi. Aslında Tulpar Beyin, tehlikeli bir yolculuğa on üç, on dört yaşındaki bir genci neden getirdiğini de merak ediyordu. Hoş, kendisi de ondan çok büyük değildi. Fakat kendisi tahta çıkacak olan biriydi ve en basitinden bu işe yarıyordu. Ya bu oğlan? Savaş tecrübesi ne kadardı? Aldığı eğitim kaç yıllıktı ki ömrünün çoğunu talim ve savaşla geçirmiş askerlere karşı gelebilsin?

Güneş tam tepeye ulaştığında, cuma namazı için ezanı okunmaya başladı. Bu hem namaza hem de savaşa çağrıydı! Namazı eda ettikten hemen sonra yola çıkacaklardı. Zaman geldikçe kalbi de heyecandan daha hızlı atmaya başlamıştı. Ama bunu kimseye göstermek istemiyordu. Ne de olsa kimse ödlek olduğunu düşündüğü bir liderin arkasından gelmezdi. Aslında tahta geçip iyi bir hünkâr olacak kadar becerikli miydi bilmiyordu. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Namaz için camiiye girdiklerinde herkesin eğilip selam verdiğini gördü. Elbette kendisine değil, Tulpar Beyi selamlıyorlardı. Kendisi sıradan bir hizmetli gibi giyinmiş arkalardan geliyordu. Arka sıralardan izleyince halkın beylerine duyduğu saygı ve sevgiyi gördü. Bazıları beye takılıyor, bazıları da yardımları için teşekkür edip, kendisi için dua ediyordu. Namazadan sonra köşke geri döndüler. Ayça sabırsızlıkla onları bekliyordu. Geldiklerini görünce koşarak babasına sarıldı. "Sana bir şey söyleyeceğim baba."

"Ne oldu yavru kurdum?" dedi Tulpar Bey. Ayça şehzadeye bakıp gülümsedi. O an şehzade kızın niyetini anladı. Bir anda hızlı bir tepki olarak lalasına baktı ama lalası düşünceli görünüyordu. Birkaç saattir de böyleydi. Kafasının içinden geçenleri merak ediyordu çünkü sessizlik onun için ciddi şeylerin alametiydi. "Ben bir karar verdim."

"Öyle mi? Neymiş bu karar?" dedi Bey merakla.

"Şehzade Gökhan ve ben, yaşım gelince evleneceğiz."

"Ne?" Tulpar Bey hızla şehzadeye döndü ama şehzade omuz silkmekle yetindi.

"Bu şeylere tek başına karar verilmez. Evlenmek istediğin kişinin de onayını alman gerekir ki sana neden baksın? Şehzadeye kanca taktı kız ya. Baba bu kız git gide tehlikeli olmaya başladı haberin olsun." dedi Baybora.

Ayça ağabeyinin cesaret kırıcı sözlerini, babasının da umut kırıcı bakışlarını görünce içini keder kapladı. Doğruydu ya neden ona baksın? Diğer kızlar gibi narin ve oturaklı değildi. Sürekli erkek gibi hareket ederdi. Şehzadeye öyle bir baktı ki şehzadenin içi eridi. Küçük kız neredeyse ağlamak üzereydi, dudakları büzülmüş, gözleri dolmuştu. Gökhan o an Baybora'nın canını fena yakmak istedi. Küçük kız süngüsü düşmüş bir şekilde başını eğip geri döndü. Tulpar Bey kızının o halini görünce üzüldü, gönlünü almak istedi ama Şehzade Gökhan ondan önce davrandı. "Güzeller güzeli Ayça Hatun ile evlenmek büyük bir şereftir." dedi. Ayça bu sözler karşısında yeniden umutlandı. Şehzadeye dönüp öyle bir gülümsedi ki bahçedeki tüm çiçekler bu kızın yüzünde açmış gibiydi. Gökhan kızın neşesini görünce gülümsemeden edemedi. "Elbette…" diye ekledi Şehzade. "…senin de daha önce söylediğin gibi, baban ve sen başka eş kabul edemezsiniz." Tulpar Beye bakarak. Tulpar Bey durumu anladı ve kızına döndü. "Müstakbel hünkârımız, sen evlilik çağına gelene kadar bir eş almaz ise, kendi de istediği takdirde, ben engel olmam elbette." Şehzade ve Bey kurnazlık yapmışlardı. Bir padişahın onca yıl evlenmeden durması ne kadar olanaklıydı? "Sözünüz söz mü?" dedi Ayça. Tulpar Bey ve Şehzade Gökhan aynı anda "Sözümüz söz" dediler. Gökhan sert bir şekilde Baybora'ya baktı. Şehzadenin demek istediğini anlayan Baybora mahcup olup başını eğdi.

"O zaman bunun için dua edeceğim!" dedi küçük kız. "Gel bana sana bir dua öğreteyim o zaman," dedi Bedrettin Efendi. Gökhan uzun zamandır ilk kez konuşan lalasına şaşkın bir şekilde baktı ama bir şey demedi, zaten o an diyemezdi, en azından kızın yanında. Ayça neşeli çığlıklar atıp hocanın elinden tuttu ve çekiştirerek onu özele çekmeye çalıştı. Bedrettin Efendi de direnmeden kızı takip etti.

Saltanattan Üç Gün Önce

Tulpar Bey'in konvoyu olabildiğince hızlı hareket ediyordu. Zaten yanlarına kendilerini yavaşlatacak bir şey almamışlardı. En güçlü atları ile olabildiğince az dinlenerek hareket edilmesi elzemdi. Yola çıkalı üç gün olmuştu. Şu ana kadar her şey sorunsuz gidiyordu. Arada gördükleri tüccarlar ve geçtikleri şehirler, köyler dışında çok fazla insanla karşılaşmamışlardı. Şehzadenin konvoyu kendilerinden daha farklı bir yol izliyorlardı, haberleşme sağlanmıyordu çünkü konvoyu açık etmek istemiyordu. Kütahya'dan ayrılanlar arasında sadece Tulpar Bey ve en büyük oğlu Balaban Bey vardı. Yani bilinen buydu ama küçük oğlu Baybora diğer konvoyda Şehzade ile birlikteydi. Bedrettin Efendiye baktığında genç hocanın düşünceli olduğunu gördü. Düşünceleri arasında şehzade ve onun geleceği vardı elbette ama tek şey bu değildi, bunu olduğu yerden rahatça görebiliyordu. Aklını okumaya çalışsa da pek beceremiyordu. Dışarıya açık veren kişilerden değildi. "Bir sorun mu var hocam?" Bedrettin Efendi düşüncelerinden çıkıp gerçek dünyaya geri döndüğünde kendini biraz afallamış hissetti. Ne kadar zamandır düşüncelerinin içinde geziniyordu bilmiyordu ama çok uzun süre olduğu kesindi. Yola çıktıklarından beri gördüğü rüyayı, şehzadeyi ve küçük kızı düşünüyordu ve de neler yapabileceğini. Elbette bir de payitahta sağ bir şekilde varıp, şehzadeyi tahta geçirme durumu vardı. "Kafamı kurcalayan sürüyle şey var."

"Çok derin düşündüğünüz belli. Merak etmeyin, şehzade sağ salim tahta geçecek. Allah'ın izni ile bunun olmasını sağlayacağım. Payitahtı kuşatmak en son tercihim. Her ne kadar elimde tüm sipahi ordusu olsa da, olabildiğince az kan dökmek niyetindeyim. Şehir halkını tehlikeye sokacak bir savaştan kaçınacağım." Bedrettin Efendi Anadolu beylerbeyine dikkatlice baktı. Bu denli kendine güvenin nereden geldiğini merak ediyordu. Hiç heyecanlı, sıkıntılı, düşünceli ya da endişeli görünmüyordu. Gayet soğukkanlı ve kendinden emindi. Sanki ortada hiç sorun yoktu. Payitahta girip, rahatça Sultan Reşat'ı tahtan indirip, onun yerine Şehzade Gökhan'ı oturtacaktı. Bu onun için gayet kolay ve olağan bir durummuş gibi duruyordu. Kafasında iyice tarttıktan sonra, beyin duyguları yansıtmadığı görüşü ağırlık kazandı, zaten bir beyin bu kadar güçlü olması mümkün olabilir miydi? Bazen

en basit açıklamalar en doğru, en mantıklı olanlardı.

"Size güvenim tam paşam. Şehzademizi en iyi şekilde koruyup destekleyeceğinize şüphem yok."

"Ama onu tahta oturtacak kadar becerikli olup olmadığımdan emin değilsiniz?" Tulpar Bey genç hocaya baktığında başını önüne eğdiğini gördü. Hafif bir tebessümden sonra konuşmasına devam etti. "Siz de haklısınız tabii. Fakat merak etmeyin, payitahta vardığımızda her şeyi bana bırakın yeter." Bedrettin Efendi için bu sözler, şaşırtıcı şekilde, yeterli gelmişti. Bir anda en ufak şüphe kırıntısı da kaybolmuştu. Belki de güvenmek istediği için yeterli gelmişti. İçinden, beyin bu güveni boşa çıkartmaması için Allah'a dua etmeye başladı. Eğer ileride olacakları bilse idi bunun içinde dua ederdi.

***

"Az kaldı şehzadem. İki gün sonra payitahta varırız. Babamlar bizden önce, öğlen gibi varırlar, biz de akşama doğru varırız inşallah."

"Daha önce İslambol'a gittin mi Baybora?" dedi Gökhan. Genç oğlandaki meraklı heyecanı görünce, gitmek için sabırsızlandığını görebiliyordu. Genç Baybora gülümseyerek başıyla onayladı. "Çok küçüktüm. Babamın Anadolu Beylerbeyi olarak atandığı dönemdi. Rahmetli Hünkârımız Orhan Han çağırtmıştı. Terfi haberini duyurmak için. Kısa bir süre kaldıktan sonra da Kütahya'ya taşındık. O manzarayı hayal meyal hatırlıyorum ama harikaydı!" Gökhan payitahtı düşündü. O olağanüstü camiiler ve hava… Her türlü inançtan ve ırktan insan… Görüp de asla unutamayacağınız bir şehirdi. Yeryüzünde hiçbir şehir insanı bu şekilde büyüleyemezdi. İnsana verdiği tat çok farklıydı. "Daha önce nerede yaşamıştınız?" Baybora, gerekmediği halde, biraz düşünüp cevap verdi. "Bursa'da şehzadem."

"Bursa… Gayet güzel bir şehirdir. Devletimizin doğduğu şehirdir. Aileleriniz ne zamandır orada yaşıyor? Ailenin geri kalanı da orada değil mi?" Gökhan fırsat bu fırsat daha fazla şey öğrenmek istiyordu. "Devletimiz kurulmadan hemen önce Konya'dan oraya geçmişiz. Oradan önce de Türkistan'dan gelmişiz işte, aynı diğer kandaşlarımız gibi." diye cevapladı Baybora, şehzade öncesini de sormadan. Nasıl olsa soracaktı. Babası, şehzadenin kendileri hakkında merakını gidermeye çalışacağını biliyordu. Gerektiğinden fazla bilgi vermemesi konusunda kendisini uyarmıştı. Ailesi her zaman herkesçe meraklı

gözler altında yaşardı. Güçlülerdi, köklülerdi ve herkesin sahip olmadığı bazı özellikleri vardı. Devletten bile eskilerdi. Devletler gelir giderdi ama onlar hep baki kalırdı. Bunca zaman böyle oldu bundan sonra da böyle olacaktı, Allah'ın izniyle. Baybora bir anda kulak kesildi. Kargalar uğursuzca havalandılar. Baybora hızlıca kılıcını çekti. Konvoyun geri kalanı da Baybora'nı taklit edince şehzade Gökhan ister istemez kılıcına davrandı. "Bir şey mi duydun?" Baybora sadece başıyla onaylamakla yetindi. Puslu havayı iyice kokladı ve gözünü garp tarafına dikti. "Mehmet ve Sinan benimle gelin, geri kalan burada kalsın ve emaneti korusunlar!" Emanet elbette ki şehzadeydi. Baybora işi şansa bırakmak istememişti. Ellerinden kaçan olursa ya da başka bir şey, şehzadenin yaşadığını belli eden bir söz sarf etmek istememişti. Üç atlı hızla garp tarafına doğru giderken şehzade Gökhan gözlerini dört açmış bir şekilde ilerliyorlardı. Etrafındaki adamlara bakınca karşı tarafın daha fazla olmamasını ummuştu. Topu toplam on kişilerdi. Hoş, koca bir ordu ile dolaşacak halleri yoktu ya.

Bir vızıltı sesi şehzadenin kulağına çok tanıdık geldi. Daha önce, hem de çok da uzun olmayan bir zaman önce bu sesi duymuştu. Sonucu da pekiyi olmamıştı. Şimdi de olmadı. Bir ok hemen yanı başındaki gence isabet etti. Neyse ki ok sadece sol koluna isabet etmişti. Bir anda garp tarafından beş tane atlı çıka geldi. Kıyafetlerine bakarak bunların Osmanlı askeri olduğunu anlamak zor değildi. Ama gerçekten öyleler miydi? Şehzadelerine saldırdıklarını bilseler yine de saldırırlar mıydı? Şu an saldırdıkları ise Anadolu Beylerbeyiydi. Bu taraftan bakınca hain gibi görünebilirlerdi ama onlar şu an tahtta oturan hünkârın emrini yerine getiriyorlardı. Bu açıdan bakınca da hain değillerdi. Emir kullarıydı. Yine de yaşamak için öldürmek zorundaydı yoksa kendileri öleceklerdi. Genelde iki kılıç tercih etse de şu an için sahip olduğu tek kılıç vardı. Kılıç her savaşçı gibi bir uzuvdu onun için. Olağan şartlarda elinde kılıç yerine kitap, öldürmek yerine çiçeklerini nasıl yaşatacağını düşünmek olurdu. Kendisi gül ve lale çiçekleri ile ilgilenmeye bayılıyordu.

Her kılıç darbesi ile birlikte içindeki saklı Gökhan'ın ortaya çıktığını hissediyordu. Aksini düşünürken hissettiği şey kendisini de şaşırttı. Karşısındakilere acıyacağını, üzüleceğini düşünüyordu ama tam tersi ne acıma, ne üzülme, ne de başka bir his vardı. Kılıç karşısındakinin etini yağ gibi kesip geçerken oluk oluk akan kanını toprak büyük bir iştahla içiyordu. Kim bilir daha önce kimlerin kanını içmişti bu

topraklar diye düşündü şehzade. Bir anda hissettiği bir dürtü ile kendini kenara çekti. O tanıdık ses kulağını vızıldayıp geçti ve bir ağaca saplandı. Arkasını döndüğünde kara gözlü sürmeli bir kemankeş gördü. Aralarında iki yüz metre vardı. Acemi bir kemankeş değildi, o kesindi. Tulpar Beyin adamları suikastçılar ile uğraşırken kendisi hedef olarak bu kemankeşi belirledi. Hızla üzerine doğru atını sürmeye başladı. Kemankeş hiç istifini bozmadan yayın kirişini gerdi, hedefini aldı ve nefesini tuttuğu gibi okunu saldı. Şehzade kendini sağ tarafa atıp yerde bir iki kere dönüp hızla yerinden kalktı ve hızla koşmaya başladı. Okun hedefine ulaşmadığını gören kemankeş başarısızlığına tepki vermeden hızla yeniden bir ok fırlattı ama bu sefer de ok şehzade tarafından ikiye ayrıldı. Bunun üzerine kemankeş gerildi. Artık karşısındakinin sıradan bir adam olmadığını anlamıştı. Yayını tekrar kaldırıp okunu fırlattığında ok şehzadenin hemen yanağından geçti. Şehzade o denli hızlı hareket ediyordu ki sanki ok salındığında her şey yavaşlıyordu. Kemankeş yeniden yayını germedi çünkü artık anlamı kalmamıştı. Aralarında sadece birkaç metre vardı. Yayını bir kenara atıp belindeki palasını çekti ve şehzadeye saldırdı ama daha darbeyi indiremeden palası yere düştü. Arkasından da kemankeşin ölü bedeni toprağa yığıldı. Şehzade Gökhan adamın boyun ve yüzünü boydan boya kesmişti. "Bir kemankeş için çok yavaşsın." dedi Gökhan ölü okçuya bakarak. Geride kalanlara baktığında tüm suikastçıların öldüğünü gördü. Kendilerinden de üç kişi ölmüş, dördü yaralanmıştı. Sağ kalanlar şehzadenin yanına geldiler. "İyi misiniz efendim?" dedi Timur isimli asker. Doğduğundan beri Tulpar Beyin ailesinin yanındaydı. Akrabalarıydı. Onlar tarafından yetiştirilmiş, büyütülmüştü. "Ben iyiyim. Bir an önce Baybora'nın yanına gidelim. Bunlar arta kalanlardı, öncüler ile onlar karşılaşmış olmalılar."

"Emredersiniz… Toparlanın!" dedi adamlarına Timur. Hızla; az önce gelen suikastçıların geldiği garp tarafına koştular. Artık patika yolundan saptıkları için çalı ve ağaçların arasında yeteri kadar ilerleyemiyorlardı. Zaten çok gitmemişlerdi ki Baybora ve adamlarının atlarını gördü. Başıboş bir şekilde duruyorlardı. Daha fazla ilerlemeden çalılıklarından arasında bir kıpırtı oldu. Herkes kılıcını oraya doğru döndürdü ve saldırıya geçmeye hazırlandılar. Üstü başı kan olmuş bir asker çıktı ortaya. Kolundan fena halde kan akıyordu. Boşta kalan sağlam eli ile yaralı konunun kanını durdurmaya çalışıyordu ama boşaydı. Zaten bir iki adım atmıştı ki adam yere yığıldı. Gökhan askerin başına koştu. "Padişah askerlerini yollamış. Bir anda on beş

kişi saldırdılar. Çoğunu hakladık ama bir kısmı bizi geçmeyi başardı." dedi Sinan. "Baybora nerede?" dedi Gökhan. Zavallı adamın durumu için endişeleniyordu ama Baybora için çok daha endişelenmişti. Ne de olsa Tulpar Beye üç can borçluydu, hatta ağabeyi ve onun validesini de sayarsa beş can borcu vardı. Bunun karşılığını da beyin oğlunun canıyla ödemek istemiyordu. Ayrıca bu üç gün içerisinde son derece iyi bir dost olmuştu.

Sinan bir şeyler söylemek istedi ama belli belirsiz bir iki sesten sonra tamamen sustu. Gökhan içinden rahmet okumaktan başka bir şey yapamamasına içerlemişti. "Gidelim." diyebildi sadece. İlerlerken ayak izlerini takip etmeye çalışıyordu. Kırılmış çalılar, toprakta ayak izi ya da bir olasılık kan arıyordu. Kan dışında hepsini buldu. Çok iyi bir iz sürücü sayılmazdı ama bu denli açık izleri takip etmekte zorlanmıyordu. Bir süre sonra bir çalılıkta ve az ileride de ağaç gövdesinde kan izlerine rastladı. Bu kanların Baybora'ya ait olmamasını ümit ederken su sesi duymaya başladı. "Birkaç metre ileride dere olsa gerek." dedi Timur. Gerçekten de birkaç metre sonra ağaçların arkasından bir dere karşılarına çıktı. Derenin hemen yanında da on bir ceset vardı. Kimisinin boğazı kesilmiş, kimisinin de kalbine kılıç saplanmıştı. Bazılarının ise göğsü boydan boya yarılmıştı. En ilginç olanları ise boğazı parçalanmış kumral bir asker ve bir ağaç gövdesinden çıkmış bir dala saplanmış esmer bir askerdi. Mehmet'in cesedi ise hemen derenin yanında Baybora ile birlikte idi. Baybora dere kenarında kanlı ellerini yıkıyordu. "İyi misin?" dedi Gökhan. Baybora çok acele etmeden ellerindeki kanı tamamen temizleyip kalktı. "Baya heyecan vericiydi." deyip gülümsedi. Gökhan'ın gözü yerde yatan Mehmet'in cesedine kaydığını görünce Baybora elini kaldırdı. "Merak etmeyin," dedi ve gencin yanına eğilip dokundu. Mehmet dokunmaya tepki verince Gökhan genç adamın ölü olmadığını o zaman anladı.

***

Bedrettin Efendi büyük bir baş ağrısı ile gözlerini açtı. İlk gördüğü şey Tulpar Beyin yüzü oldu. Birkaç saniye bekleyip kendine gelmeye çalıştı. "Ne oldu?" dedi genç hoca. "Saldırıya uğradık." dedi Tulpar Bey ve elini uzattı. Bedrettin Efendi kendine uzanan dost elini memnuniyetle kabul etti. Kalkarken "İnşallah korkudan bayılmamışımdır." dedi. Tulpar Bey küçük bir kahkaha attı. "At ürktü. Şaha kalkınca dengenizi kaybedip düştünüz hocam." Bedrettin Efendi başına dokunduğunda şişliği hissetti. İster istemez acıdan yüzünü buruşturmuştu. Atına

baktığında onu etrafta göremedi. "Korkak atım nerede?"

"Korkan atınız kaçtı." Balaban geldikleri yöne doğru işaret etti. "Herhalde Kütahya'ya doğru gidiyor."

"Artık tek işi saka arabası çekmek olacak." Tulpar Bey memnuniyetsiz bir ifade ile sağ kolu olan Tolga'ya baktı. Kendi yaşlarındaki esmer düz saçlı adam hafifçe başını eğdi. Tolga ağa diğer tüm işlerinin yanında atların seçimi ve eğitimi ile de ilgilenirdi. Savaş atları korkusuz olmak zorundaydı. Düşmana karşı hücum ederken atın korkup binicisini düşürmesi ölümle sonuçlanabilecek bir durumdu. Düşerken ölmese bile düştüğünde gafil avlanıp öldürülmesi büyük olasılıktı.

"Herkes iyi mi?" dedi Bedrettin Efendi. Tulpar Bey, özenle bir kenara çekilmiş, yerde yatan üç genci işaret etti. "Bu yiğitler dışında birkaç tane yaralımız var. Diğerlerinin de işi bitti." diyerek suikastçıları gösterdi. Bedrettin Hocanın bakması ile kafasını çevirmesi bir oldu. Çünkü cesetler belli bir yere toplanmıştı. Ağır yaralar ile ölmüş askerlerden bile hala oluk oluk kan akıyordu. Sanki savaşta değil de bir vahşi kurt sürüsünün saldırısında öldürülmüşler gibiydi. Manzara mide kaldıracak kadar kötüydü. "Görünüşe göre haklı çıktınız. Ancak yolda saldırmaya cesaret edebildi." Tulpar Bey başıyla onayladıktan sonra kethüdasına döndü. "Tolga Ağa, diğer konvoyun iyi olduğundan emin ol." Tolga Ağa başıyla onaylayıp atına atladığı gibi kendilerinden uzaklaştı. "Biz de yola çıkalım, bir iki günlük mesafemiz var. Hünkârımız bizi sabırsızlıkla beklemekte." Kahverengi atına atladığı anda herkes onu takip etti. Adamlardan biri atını Bedrettin Hocaya verip bir arkadaşının arkasına geçti. Kaldıkları yerden yola devam ederken Bedrettin Hoca son kez arkasına baktı. Beyin adamlarından geriye kalan son kişi cesetleri ateşe verdi. Bu durumdan büyük rahatsızlık duymuştu. Sonuçta onlar Müslüman kişilerdi ve gelenekleri onların toprağa gömülmesini öngörüyordu. Hocanın rahatsızlığını fark eden Tulpar Bey genç hocaya döndü. "Onları gömmek isterdim ama bunun için vaktimiz yok. Naaşlarını leş yiyicilere akşam yemeği diye bırakmaktansa yakmak daha uygun olacaktır." Bey haklıydı ama yine de içinde onlar için hüzünlenmeden edemedi.

Saltanattan Bir Gün Önce

"Esselamu aleyküm ve rahmetullah… Esselamu aleyküm ve rahmetullah."

Hoca'nın selama durmasının ardından öğle namazı sonlandı. Süleymaniye Camii başta olmak üzere tüm İslambol camilerinden çıkan cemaat namaz sonrası dağılmaya başlamıştı. Artık herkes günlük işlerine kaldıkları yerden devam edebilirlerdi. Kimisi evine koşturdu, kimisi iş yerine koşturdu. Birçok kadın da çarşıya attı kendisini. Artık yavaş yavaş akşam için hazırlıklar yapmaya başlamanın vaktiydi. Çarşıda sadece Osmanlı tebaası yoktu, Frenk ülkelerinden gelen tüccarlar da vardı. Halk, Frenk mallarına epey rağbet ediyordu. Elbette yerli esnaf bu durumdan fazla memnun değildi. Yeni padişah tahta çıkar çıkmaz ilk icraat olarak vergileri yüzde elli arttırmıştı. Bu da maliyetleri arttırmış ve karşılığında da Frenk malları ile rekabeti olumsuz etkilemişti. Bu yüzden ufak tefek ayaklanmalar olsa da asker tarafından bastırılmıştı.

"Bu etin okkası ne kadar?" dedi yaşlı adam. Kasap müşteriyi görür görmez memnuniyetle gülümsedi. Sabahtan beri topu topu üç kişi gelmişti. Bir süredir de işler kesat gidiyordu. Bunun nedeni de büyükbaş ve küçükbaş hayvanların teminin de bazı sıkıntılar olmasıydı. Vergilerin artmasına kızan celepler, kışın sert geçtiğini ve bu yüzden hayvanların hastalıklara ve sellere maruz kalıp telef olduğu yalanını söylemişlerdi. Yani, neredeyse gelen her müşteriye padişah muamelesi çekecekti. "Üç akçe beyim." dedi kasap. Yaşlı adam fiyatı duyar duymaz beti benzi attı. Hemen kaçarcasına oradan uzaklaştı. "Sen de kaç beyim, sen de." dedi Kasap Halil.

"Ne oldu Halil?" dedi yemişçi Ali. "Ne olsun Ali? Fiyatı duyan kaçıyor, duyan kaçıyor. Sabahki siftah dışında bir kere bile satış yapamadım!"

"Çoğu esnaf bu durumda, Nakip'e bu sıkıntıları ilettik. Sen de sıkıntılarını ilet. O'da şeyh ve kethüdasına iletecek. Artık, onlar da hükümetle aramızı bulacak bir yol bulurlar."

"Ben pek ümitli değilim." Bu yeni padişahtan pek hoşlanmamıştı.

Her ne kadar tahta geçeli birkaç hafta olsa da, daha ilk icraatında kendilerini zora sokacak kararlar almıştı. Bunun gerekçesi olarak da hazinenin ve dolayısıyla askeriyenin güçlendirilmesiydi. Padişah, şehit edilen şehzadelerin intikamını Frenklerden almaya yemin etmiş, sefer hazırlıkları başlatmıştı. Doğal olarak da bunun için para gerekiyordu. "Önümüzde sefer varken asla vergi zammını geri almazlar. Eskiden böyle şeyler yapmazlardı. Ne oldu da hazine boşaldı ki?"

"Halil, bir gel hele, bir şey söyleyeceğim." Halil, temkinli yaklaşan arkadaşının davranışlarından dolayı meraklanmıştı. Yanına sokulup başını daha iyi duymak için eğdi. "Bu Frenklerin suikastları konusunda bazı söylentiler duydum."

"Neymiş o?" dedi Halil. "Öğle namazı öncesinde bazı adamlar ile konuşuyorduk. Manisa ve Konya sancaklarından geliyorlarmış. Söylediklerine göre suikastı yapanlar Frenkler değillermiş."

"Ee kimlermiş peki?" Yemişçi Ali etrafı biraz kolaçan ettikten sonra sesini biraz daha kıstı. Yerin kulağı var derlerdi. Şu anda ise burada birçok kulak vardı. "Sultan Reşat!"

"Ne!"

"Şişt!" dedi Ali. Etraftakiler sadece birkaç saniye bu ikili ile ilgilendiler ve işlerine geri döndüler. Halil, insanların artık onları dinlemediklerine kanaat getirdikten sonra tekrar Ali'ye döndü. "Nereden çıktı! Olacak iş mi bu!"

"Neden? Saltanat için yapılmamış bir şey mi bu?" Halil biraz düşündükten sonra arkadaşına hak verdi. "Doğru söylüyorsun. Kimlerin kellesi gitti bu uğurda." Ağzını büktü. "Ee? Şimdi şehzadeleri amcaları mı öldürttü? Yazık be! Ben şehzade Beyazıt'ın tahta geçmesini istiyordum. Hatırlıyorsun değil mi? Sancağa çıkmadan önce sık sık esnafı kolaçan eder, ahilerle sürekli görüşürdü."

"Evet, az sorunumuzu çözmemişti. Ben Şehzade Cem'i de severdim. Fakat en beğendiğim şehzade Gökhan'dı."

"Tecrübesi yetersizdi ama yeniçeriler kendisinden çok memnunlardı, evet."

"Geçen seneki son seferde savaşın gidişatını lehimize çeviren oymuş. Şehzade Cem'in hatasını düzeltmiş. Az kalsın kaybedecekmişiz."

"Durum böyleyse bile yapabileceğimiz ne var? Şehzadeler öldü… Okkası üç akçe hanımım" dedi Halil yeni gelen genç kadına.

"Ver iki yüz dirhemlik."

"Bekle Ali, hemen geliyorum." deyip birkaç dakika sonra geri döndü. Bir buçuk akçeyi cebe indirmenin mutluluğunu yaşayan Halil yemişçinin yanına yüzünde güller açarak geldi. "Hamdolsun Allah'ıma ama ne yalan, şu kadarcık kazanç karşısında dünyaları kazanmışız gibi mutlu oluyoruz ya! Bizi bu duruma düşüren büyükler utansın!" diye patladı kasap. Gelen geçenlerden duyanlar da hak verdiklerini ifade eden sözler söylediler. "Ah bir gün bundan da kurtulacağız, Allah'ın izniyle ama ne zaman ve nasıl?"

"Yeni padişah ile kurtuluruz." Ali kasabın kulağına. Halil, kendisi ile dalga geçiliyormuşçasına arkadaşına baktı. "Hangisi? Sultan Reşat'ın beş yaşındaki torunu mu? Yoksa şu an mezarlarında uyuyan şehzadelerimiz mi?" dedi. Sultan'ın üç çocuğu olmuştu. İlk oğlu Şehzade Celal küçük yaşta çiçek hastalığından vefat etmişti. İkinci oğlu ise geçen seneki Rusya seferinde şehit düşmüş, geriye beş yaşındaki oğlu kalmıştı. O da maalesef sakattı. Geriye yaşayan tek çocuğu, kızı Banu Sultandı. Geleneklere göre de kadınlar tahta çıkamazdı. Halil, böyle bir şey olursa da çok ilginç olacağını düşündü.

Ali tebessüm etti. Kendisinin bildiği ama arkadaşının bilmediği bir bilgiye sahipti. Bu yüzden de bunun tadına çıkarttı. "Söylesene Ali, adamı çatlatma! Ne biliyorsun?" Ali arkadaşını iyice kendine çekti. "Sancaklardan gelen adamlar şehzade Cem ve Şehzade Gökhan'ın yaşadığını söylediler." Halil şaşkınlıktan küçük dilini yuttu. Şehzadeler öldü diye haber gelmişti, hatta Sultan Reşat tahta oturduğunda bir konuşma yapmış, intikam vaat etmişti. "Nasıl hayatta kalmışlar?"

"Anadolu Beylerbeyini biliyorsun değil mi?" Halil başıyla onayladı. "Payitahttaki adamları haber yollamış. O da derhal yola çıkmış ama maalesef sadece Şehzade Gökhan'ı kurtarabilmiş."

"Şehzade Cem?"

"Doğrusu onu bilmiyorum. Ona da haber gitmiştir herhalde. Kardeşlerinden daha şanslı olduğu kesin." Halil arkadaşını onaylarken ileride akacak kanların kokusunu almıştı. Şehzadelerden en az biri yaşıyorsa ve Anadolu Beylerbeyi onun tarafındaysa, bu da yakında bir

savaş olacağı manasına geliyordu. Halil sıkıntılı bir şekilde içini çekti ve tezgâhının başına giderek mallarını toplamaya başladı. Bunu gören Ali şaşkınlıkla arkadaşına baktı. "Ne yapıyorsun Halil?"

"Sence?" dedi kasap. "Bir süre payitahtta olmayacağım."

"Nedenmiş o?"

"Az önce söylediklerin bana pek de iyi şeyler olmayacağını gösterdi. İki arada bir derede kalmak istemiyorum. Zarar gören biz olabiliriz." Ali bir süre düşününce arkadaşına hak vermişti vermesine ama şehri terk etmesini gerektiren bir durum görmüyordu. Sonuçta çarşı ortasında savaşacak halleri yoktu ya. Her zaman olduğu gibi sessiz sedasız olanları izleyeceklerdi. Tek umudu, gelecekte olacak her şeyin devletin ve halkın hayrına olmasıydı.

***

Davul sesleri şehir meydanında yankılanıyordu. Amaç belliydi, halkı meydanda toplamak. Çok geçmeden de insanlar meraktan meydana toplanmışlardı. İkindi vaktini geçmişti, akşama az bir vakit kalmıştı. Ali ve Halil'de bu insanların arasındaydı. Meydanın ortasına baktığında birkaç asker ve tellal vardı. Aralarında da biri genç diğeri orta yaşlarına yeni girmiş iki adam vardı. Falakaya yatırılmışlardı. Tellal yeteri kadar insanın toplandığına kanaat getirdikten sonra fermanı çıkardı. "Ey Osmanlı ahalisi! Duyduk duymadık demeyin! Abdülrahman oğlu Murat ve Mehmet oğlu Cihat isimli bu iki şahıs, yüce devletlimiz, hünkârımız, üç kıtanın hâkimi Sultan Reşat Han'ın emri olan vergi zammına kıyam etmiş, vergilerini vermeyi reddederek hünkârımıza karşı gelmişlerdir. Bu suça istinaden her birine elli değnek vurulmasına, akabinde Sakız Adası'na sürülmelerine hükmedilmiştir! Duyduk duymadık demeyin! "

Tellak fermanı bitirir bitirmez adamların cezaları da uygulanmaya başlamıştı. İnen her değnek darbesi ile adamlar acıdan bağırıyor ama bu darbelerin her biri aynı zaman onlar gibi bu durumdan şikâyetçi olan herkese iniyordu. Ali başıyla adamları işaret etti, gerek varmış gibi. "Gördün mü? Bu böyle gitmez."

"Ne yapalım yani?" dedi Halil. Ali, arkadaşına sessiz kalmamaları gerektiğini, padişahın olduğu yeri hak etmediğini, tahtı daha çok hak eden birini desteklemeleri gerektiğini anlatacaktı. Anlatacaktı ama

tanıdık birilerini görünce bir anlığına sustu. Öğle namazı öncesinde sancaklardan gelen iki adamdı bunlar. Ali arkadaşının kolunu tuttuğu gibi çekiştirmeye başladı. "Ne oluyor Ali?"

"Gel benimle!" dedi Halil ve adamların yanına gitti. "Selamün aleyküm kardeşlerim." İki adam yanlarına gelenleri gönünce şüpheyle birbirlerine baktılar. "Aleyküm selam" demekle yetindiler. Daha önce tanıdıkları birileri değillerdi çünkü. "Ben sizi öğleden önce görmüştüm. Bazı anlattıklarınıza şahit olmuştum. Ben Ali, yemişçiyim. Bu da arkadaşım kasap Halil." Cemal ve Ziya işi şimdi anlamışlardı. Hafifçe tebessüm ettikten sonra bu iki esnafla ilgilenmeye başladılar.

***

Et meydanında devasa bir kışlada yeniçeri askerleri konuşlandırılmıştı. Yeniçerilerin emekli olana kadar şehir içinde yaşamaları yasak olduğu için İslambol içinde uygun bir noktaya kışla kurulmuştu. Emekli olana kadar evlenmeleri de yasak oldukları için tüm gün burada talimler yaparak kendilerini geliştirirlerdi. Her an savaşa hazır halde bulunmaları çok önemliydi. Yeniçeri kışlasının kapısına gelen börklü bir adam temkinli bir şekilde kışlanın kapısını çaldı. Kapı birkaç saniye geçmeden açıldı. Mehmet koca bir şehre giriyormuş gibi hissetti ama daha önce görmediği bir yer değildi. Kendisi de bir yeniçeri idi. Hatta bir er değil, bir usta idi. Yani, küçük rütbeli bir subaydı. Kendisini içeri atar atmaz doğruca sekbanbaşının, yani yeniçeri ağasından sonra gelen en rütbeli kişinin yanına gitti. Birkaç dakika otağının önünde bekletildikten sonra içeri alındı. Sekbanbaşı Oruç, otağın içindeki herkesi dışarı çıkarttı. Mehmet sağda solda istenmeyen kulaklar olmadığına emin olduktan sonra kumandanına döndü. "Anadolu Beylerbeyi ile görüştüm efendim. Şehzademizin payitahta varmasına az bir zaman kaldığını söylüyor. En kısa sürede hazırlıkları tamamlamanızı söyledi." Oruç Ağa pala bıyıklarını okşadıktan sonra yerinden kalktı. Bir süre kafasında ölçüp tarttıktan sonra ustaya döndü. "Mehmet, beye söyle, emrettiği gibi bu gece yarısı hazır olacağız. Yeniçeri ocağı fark ettirmeden kaynamaya başladı. Şehzademizin tahta geçmesi için her şeyi yapmaya hazırız." Usta Mehmet selam durduktan sonra otağı terk etti ve doğruca Tulpar Beyin konuşlandığı yere gitti.

***

"Huzura kabul edilmediniz mi?"

"Birkaç saat beklettikten sonra gitmemi ve yarın gelmemi istedi."

"Size gözdağı veriyor paşam." dedi Mehmet Seyit Paşa. Tulpar Bey alaycı bir şekilde tebessüm etti. Sedire oturduktan sonra etrafındaki adamlara baktı. Kütahya'daki adamların hepsi buradaydı. Pehlivan Bey, Turan Bey ve eski paşa Mehmet Seyit Bey. Bunun dışında bir iki eski saray görevlisi de vardı. Kaldıkları yer Mehmet Beyin eviydi; daha doğrusu artık geçici olan evi. Yakında payitahttan ayrılması gerekiyordu. Elbette bu akşamdan sonra böyle bir şeye gerek kalmayacaktı. Padişah tahttan inecek ve yerine tahtın gerçek sahibi olan Şehzade Gökhan geçecekti. "Başarısız suikast girişiminin arkasında onun olduğu bilgisine vakıf olduğumu biliyor. Benimle görüşmeyecektir."

"Bu akşam başka şansı olmayacak," dedi Pehlivan Bey gülümseyerek. Diğer beyler ve paşalar da gülerek Pehlivana katıldılar. Tulpar Bey ise padişahın bir sonraki hamlesini düşünüyordu. O uyanmadan bu iş bitmeliydi. Kapının çalmasıyla herkes kendine geldi. İçeri giren bir yeniçeri askeri selamlayarak Tulpar Paşanın yanına gitti. "Paşam, haberi Oruç ağaya ilettim. Emrinize amade olduğunu, bu gece için hazır olduklarını iletmemi istedi."

"Yeniçeri uyandı demek." dedi Pehlivan Bey, paşaya dönerek. "Turan Bey sağ olsun." Turan Bey övgüyü severek kabul etti. Turan Bey ile Oruç Ağa beraber büyümüşler, kan kardeşi olmuşlardı. Birbirlerini öz kardeşlerinden farklı görmezlerdi. İki adamın ortak noktası ne deselerdi, bu Tulpar Bey olurdu. Her devşirme, ailelerinden alındıktan sonra bir Türk ailesine verilir, bir süre onun yanında kalıp, Müslümanlığı ve kültürlerini öğrenirlerdi. Tulpar Bey'de bu iki çocuğu yanına kabul edip, yanında barındırmış ve Enderun'a başlayana kadar onları en iyi şekilde yetiştirmişti. Aynı zamanda isim babaları olmuştu. Bu yüzden canları pahasına bu adama güvenir ve dediğini yaparlardı. Son gelişmeler ışığında, Turan Bey'de önden payitahtta gizlice gelip kardeşini bulmuş, olanları ona anlatmıştı. Yeniçeriler zaten Şehzade Gökhan ve Beyazıt'ı destekliyorlardı. Bu olanları duyunca hemen kazan kaynatılmaya başlanmıştı. Bedrettin Hoca ise geldiklerinden beri din âlimleri ile görüşüyor, olanları anlatıyordu. Tüm işler olup bittiğinde yeni padişaha muhalefet edilmesini istemiyorlardı.

" Usta Mehmet, sen ocağa geri dön ve emanetlerin oraya gelmesini bekle. Murat, bir iki saate kadar payitahta varırlar. Yanına adamlarını alıp, onları İslambolun dışında karşıla ve hava kararınca gizlice yeniçeri

ocağına sok. Usta Mehmet'ten sonra çık."

"Emredersiniz paşam." dedi ikisi birden. Mehmet gittikten yarım saat sonrada Murat yola koyuldu.

***

Gece yarısını geçmişti. Tüm sokaklarda fırtına öncesi sessizlik hâkimdi. Gökyüzünde ne ay vardı ne de yıldızlar görünüyordu; kara bulutlarla kaplanmıştı. Bu da görüş alanını ister istemez azaltıyordu ki şu an için bu Tulpar Bey ve adamları için en iyi şeydi. Hareketleri ne kadar geç fark edilirse o kadar iyi olurdu. Yeniçeri ocağında askerler silahlarını kuşanmış, harekete geçmek içim emir bekliyorlardı. Yeniçeri ağası şimdiki padişahın yanında olduğu için divan toplantısından sonra dönüşte öldürülmüş, geçici bir süre ocağın bir yerine atılmıştı. Onun gibi, şimdiki padişah yanlısı subaylarda tek tek öldürülmüşlerdi. Şehzade ve paşalar da yeniçeri ağasının otağında Oruç ağa ile birlikte uygun zamanın gelmesini bekliyorlardı. Paşaların amaçları kapıkulu sipahilerini, özellikle sipah bölüğünü, işin içine katmaktı. Tulpar Bey ise onları bu işin dışında tutmak gerektiğine inanmıştı. Sipah bölüğü, kapıkulu sipahilerin en seçkin ve güçlü bölüğüydü. Devlet ve millete sadakatle hizmet etmiş ailelerin çocukları bu bölüğe alınırdı. Bu yüzden bu bölükte bulunanlar askerler hem devşirme hem de Türk ailelerinden gelenlerle kurulmuştu. Elbette bunun için doğrudan padişahın iradesi gerekiyordu. Haliyle doğrudan padişahlık makamına sadakatle bağlıydılar. Bu yüzden de Tulpar Paşa buna yanaşmıyordu.

"Ben hala sipahilerin de yardımının alınmasından yanayım. Sipah bölüğünü işin içine katmak zorunda değiliz." dedi Mehmet Seyit Paşa.

"Kapıkulu sipahileri bir bütündür paşa, sizin daha iyi bilmeniz gerekir. Sipah bölüğü, sipahilerin sadece en seçkin bölüğü değil, aynı zamanda bir nevi lideri konumundadır. Hepsinin haberi olacaktır." dedi Şehzade Gökhan. Sipahi bölüğü tercihini padişahtan yana yapar ise ki yapacaktır da, o zaman tüm kapıkulu sipahi bölüklerinin onlara katılması içten bile değildi. Böyle bir durumda kan gövdeyi götürür, İslambol vahşet alanına dönerdi. Saltanatının bu şekilde başlamasını istemiyordu. Özellikle de bu bölüğe bu denli saygı ve hayranlık duyarken. Gökhan derin bir iç çekerken bu işin bir an önce en az zararla bitmesini istiyordu. "Sipahi bölüğünün padişahtan yana olacağına bu kadar eminiz yani?" dedi Baybora. "Elbette." dedi

Oruç Ağa. "Zaten padişahlık makamına bu denli bağlı değillerse güvenmenin manası kalır mı? Tahta çıkınca ne malum başka biri için sultanımızı devirmeyecekleri?" Şehzade Gökhan gülmeden duramadı. Elbette yanındakiler de. Oruç Ağa neden güldüklerini bildiği için sorma gereği bile duymadı. Zaten gülenler arasında kendi de yok muydu? "Ee Oruç Ağa, siz yeniçerilere nasıl güveneceğiz o zaman?" dedi Turan Bey. "Basit beyim." dedi Oruç Ağa gülerek. "Yeniçeri sefer ister, bize hükmedebilecek güçlü lider ister. Adalet ister. Bunu veren hünkâra canımız fedadır." Gökhan'ın aklı bir anda seferlere gitti. Padişah olduktan sonrasını fazla düşünmediğini fark edince morali bozuldu. Sonuçta tahta oturmakla her şey bitmiyordu. "Siz yeniçeriler de ne kadar sefer meraklısıymışsınız," dedi Baybora.

"Küçük beyim, askeriz biz. Savaşmayacaksak eğer varlığımızın manası nedir?"

"Anladım, savaşmazsanız kesin ölürüz diyorsunuz." Çadır içindeki herkes kahkahaya boğuldu. Oruç ağa hiç bu şekilde düşünmemişti. Savaşmadan bir ömür geçirseler ölürler miydi acaba? Doğrusu denemek istemezdi. Boş yere ölmektense şehit olmayı tercih ederdi.

***

Tahtına oturmuş, saltanatının tadını çıkartıyordu. Herkes önünde secde edip eteğini öpüyor, dünyanın dört bir yanından gelen elçiler hediyeler getiriyorlardı. Gökyüzü bulutluydu ama hava güzeldi. Güneş bulutların arkasında durmuştu ki kendisi de güneşi doğrudan almayı hiç sevmiyordu zaten. Aslında genelde loş mekânları seviyordu. Güçlü, itibarlı ve parlak bir saltanat… Derken bir anda gözleri kamaşmaya başladı. Saltanatının gücünün bir yansıması olduğunu düşünüyordu ki gökyüzünün ardından çıkan güneşin yansıması olduğunu fark etti. Güneşin ışıkları o denli arttı ki bulutlar dağılmaya, yok olmaya başladı. Sultan artık yerinde duramaz hale gelmişti ama yerinden kalkmak da istemiyordu. Sonra birden karanlık çöktü, ona tabii olan tüm paşalar, beyler, dükler, kralların elçileri yok oldular. Koca taht odasında tek başına kalmıştı. Sultan öyle bir koku aldı ki boğulacağını sandı. Eliyle burun ve ağzını kapatmak istedi ama sonra yüzüne bir şey bulaştığını hissetti. Eline baktığında elinin kana bulanmış olduğunu gördü. Sadece tek eli değil diğer eli de kana bulanmıştı. İşte o zaman yerinden kalktı ve tahtına döndü. Tahtı da kanla doluydu. Her yer kana bulanmıştı. Üzerindeki kıyafetler bile kandı. Her yer kırmızıydı.

Sultan öyle bunaldı ki acı dolu bir çığlık kopardı.

Sultan Reşat kan ter içinde uyandı. Uzun süre koşmuş gibi nefes nefeseydi, çarşaf ve yorganı da terden ıslanmıştı. Derin bir nefes çekip yanı başında duran sürahiden beceriksizce su doldurup içti. Birkaç saniye sakinleşmeyi bekledikten sonra yatağından çıktı ve penceresine doğru yürüdü. Her yer sakindi ama zihni değildi. "Ağalar!" dedi Sultan. Birkaç saniye geçmeden kapı açıldı ve kapısının önünde kendisini korumak ile de görevli olan Enderun öğrencileri girdi. Kahverengi gözlü olan ağa biraz daha öne çıktı. "Emredin hünkârım."

"Saat kaç? Sabah namazı daha gelmedi değil mi?"

"Saat üç hünkârım. Birkaç saat daha var." Abdullah başını kaldırıp hünkârına baktı. Terlemiş ve tedirgin duruyordu. "Bir sorun mu var hünkârım?" Sultan Reşat hemen cevap vermedi. Bir dakika geçtikten sonra ağalara döndü. "Hasodabaşına haber edin etrafı kolaçan etsin."

"Emredersiniz hünkârım." dedikten sonra ikisi de geri geri yürüyerek odadan çıkıp, kapıyı kapattılar. Sultan Reşat çok huzursuzdu. Belki rüyanın etkisi yüzündendi ama yine de içine bir kurt düşmüştü. Gözlerini bir süre kapatıp zihnini dinlendirdi. Tekrar bir bardak su içtikten sonra yatağına uzandı. "Aptal rüyalar!" dedi sultan.

***

Hasodabaşı Rüstem son derece genç ama becerikli biriydi. Esmer teni güneşten yanmış gibiydi. Orta boylu ve ince bir yapısı vardı. Bedensel savaştan ziyade zihinsel savaşa önem veren bir gençti. Akıllı olması onu hasodabaşlığına kadar yükseltmişti. Diğer iç oğlanlar gibi, kendisi de bir yandan saray hizmetini görüyor diğer yandan da eğitimine devam ediyordu.

Rüstem, hasodabaşı olarak, padişaha en yakın kişilerin başında geliyordu. Padişahın kişisel hizmetlerinin yanı sıra güvenliğini sağlamak da işlerinden biriydi. Bu yüzden de kapı ağası onu uyandırdığında uykulu bir halde etrafı kolaçan etmeye başlamıştı. Açıkçası bu padişah biraz fazla pimpirikliydi. Tahta geçtiğinden beri güvenliği konusunda çok temkinli davranıyordu ama son birkaç gündür, nedendir bilinmez, daha bir katıydı. Bir şey onu endişelendirmişti.

Padişahı sorgulamak, onun görevi değildi. Kendisine söyleneni yapmak

zorundaydı. Yine de içten içe kendisinden fazla hoşlanmıyordu. Ona biraz… zayıf iradeli geliyordu. Önceki padişahı tanıyordu; ölmeden önce has oda zabitlerinden biriydi. Yeni padişah hepsini çırağ ettiği için doğrudan hasodabaşı olmuştu. Arzağası olmayı sevmişti zira sadrazamlar bile izin almadan padişahın huzuruna çıkamazken, arzağaları hiçbir şekilde, hiç kimseden izin almadan padişahın huzuruna çıkabiliyorlardı.

Neredeyse bir saattir sarayı ve etrafını kolaçan ediyordu ama görünürde bir sorun yoktu. Saray muhafızları; bostancılar her zamanki gibi güvenliği sıkı tutuyorlardı. Öyle ki, hasodabaşı olmasına rağmen sürekli gözler onun üzerindeydi. "Rüstem Ağa!" diye seslendi, tok sesli bir adam. Rüstem iri yarı, güçlü adama baktı. Kendisinden uzundu ve epey kaslıydı. Koyu kırmızı renkte bir berata takıyordu. Ve turkuaz renginde şalvarı ve kırmızı bir kaftanı vardı. Bu adamı diğer bostancılardan ayıran tarafı; onun bostancıbaşı olmasıydı. "Zülfü ağa?" dedi Rüstem.

"Bu saatte ne yapıyorsunuz? Uykunuz mu kaçtı?"

"Hayır. Hünkârımız, benim etrafı kolaçan etmemi istemiş. Ben de bana söyleneni yapıyorum."

"Öyle mi?... Nereden esmiş?"

"Padişahları sorgulamayız ağam, öyle değil mi?" Zülfü Ağa adamı iyice süzdü. Birkaç saniye öyle durdu ve sonra hafif bir tebessüm etti. Rüstem, bu tebessümden hoşnut kalmamıştı. Ne olduğunu bilmiyordu, ama karanlık bir ifade gelip geçmişti adamın yüzünde. O an içine anlaşılmaz bir endişe filizlenmişti. Belki kendisi yersiz yere böyle bir izlenim edinmişti, zihni ona oyun oynamıştı, manası yoktu. Durum ne olursa olsun biraz daha etrafı gezmek istiyordu. Padişah ile ilgili bir şeyler dönüyordu, kendisine söylememişti. Eksik bilgi, insana hatalı çözümleme yaptırırdı. Eksik bildiği ne idiyse, padişah bu eksikliği kapatsaydı iyi olurdu.

"Her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirim. Gidip biraz dinlenin Rüstem Ağa."

Rüstem omuzunu silkti. "Sabah namazına çok kalmadı. Bu saatten sonra uyumanın manası yok bence."